

Svensk utgåva

Lagstiftning

Innehållsförteckning

I *Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk*

- ★ Rådets förordning (EG) nr 527/96 av den 25 mars 1996 om tillfälligt upphävande av de autonoma tullarna i Gemensamma tulltaxan och om gradvist införande av tullar i Gemensamma tulltaxan vid import av vissa industriprodukter till Kanarieöarna 1
- Kommissionens förordning (EG) nr 528/96 av den 27 mars 1996 om fastställande av exportbidrag för vitsocker och råsocker som exporteras i obearbetat skick 8
- Kommissionens förordning (EG) nr 529/96 av den 27 mars 1996 om fastställande av det maximala exportbidraget för vitsocker med avseende på den trettiofjärde delans budsinfordran som utfärdas inom ramen för den stående anbudsinfördran som föreskrivs i förordning (EG) nr 1813/95 10
- Kommissionens förordning (EG) nr 530/96 av den 27 mars 1996 om fastställande av de representativa priserna och tilläggsbeloppen för import av melass inom sockersektorn 11
- ★ Kommissionens förordning (EG) nr 531/96 av den 27 mars 1996 om ändring av förordning (EEG) nr 570/88 om försäljningen av smör till sänkta priser och beviljandet av stöd för smör och koncentrerat smör avsett att användas i framställningen av konditorivaror, glass och andra livsmedel 13
- ★ Kommissionens förordning (EG) nr 532/96 av den 27 mars 1996 om ändring av förordning (EEG) nr 2123/89 om fastställande av förteckningen över representativa marknader för griskött inom gemenskapen 14
- Kommissionens förordning (EG) nr 533/96 av den 27 mars 1996 om fastställande av importtullar inom rissektorn 15
- Kommissionens förordning (EG) nr 534/96 av den 27 mars 1996 om fastställande av importtullar inom spannmålssektorn 18

Innehåll (Fortsättning)

Kommissionens förordning (EG) nr 535/96 av den 27 mars 1996 om fastställande av de högsta exportbidragen för olivolja för den nionde anbudsinfordran enligt den stående anbudsinfordran som utfärdas genom förordning (EG) nr 2544/95	21
Kommissionens förordning (EG) nr 536/96 av den 27 mars 1996 om fastställande av exportbidrag för olivolja	23
Kommissionens förordning (EG) nr 537/96 av den 27 mars 1996 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker	25
* Rådets direktiv 96/16/EG av den 19 mars 1996 om statistiska undersökningar av mjölk och mjölkprodukter	27
* Rådets direktiv 96/17/EG av den 19 mars 1996 om ändring av bilagan till direktiv 85/73/EEG om finansiering av hygienundersökningar och kontroller av färskt kött och fjäderfäkött som avses i bilaga A till direktiv 89/662/EEG och i direktiv 90/675/EEG	30

II *Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk*

Kommissionen

96/236/EKSG:

- * Kommissionens beslut av den 31 oktober 1995 om statligt stöd från Freie und Handestadt Hamburg till EKSG-stålföretaget Hamburger Stahlwerke GmbH, Hamburg (!)

31

96/237/EG:

Kommissionens beslut av den 19 mars 1996 om importlicenser för nötköttsprodukter med ursprung i Botswana, Kenya, Madagaskar, Swaziland och Zimbabwe

44

96/238/EG:

- * Kommissionens beslut av den 25 mars 1996 om ändring för andra gången av beslut 95/296/EG om vissa skyddsåtgärder för klassisk svinpest i Tyskland (!)

46

96/239/EG:

- * Kommissionens beslut av den 27 mars 1996 om vissa nödatgärder vad beträffar skydd mot bovin spongiform encefalopati (!)

47

(!) Text av betydelse för EES

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 527/96

av den 25 mars 1996

om tillfälligt upphävande av de autonoma tullarna i Gemensamma tulltaxan och om gradvist införande av tullar i Gemensamma tulltaxan vid import av vissa industriprodukter till Kanarieöarna

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 28 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag, och

med beaktande av följande:

I artikel 6.1 i rådets förordning (EEG) nr 1911/91 av den 26 juni 1991 om tillämpningen av gemenskapsrättens bestämmelser på Kanarieöarna⁽¹⁾ anges att för en övergångsperiod, som inte sträcker sig längre än till den 31 december 2000, skall Gemensamma tulltaxan (GTT) gradvis införas. Enligt artikel 7 i samma förordning skall den gemensamma handelspolitiken gälla för Kanarieöarna utan att detta påverkar tillämpningen av de särskilda åtgärder som avses i artikel 6.3 i denna.

Enligt punkt 7.2 i bilagan till rådets beslut 91/314/EEG av den 26 juni 1991 om inrättandet av ett program som tar särskild hänsyn till Kanarieöarnas avsidens belägenhet och ökaraktär (Poseican)⁽²⁾ bör särskilda åtgärder på tullområdet även fortsättningsvis övervägas och generellt sett borde dessa begränsas till den övergångsperiod som anges i artikel 6 i förordning (EEG) nr 1911/91 för ett gradvist införande av Gemensamma tulltaxan på Kanarieöarna.

I rådets förordning (EEG) nr 1605/92 av den 15 juni 1992 om tillfälligt upphävande av autonoma tullar i Gemensamma tulltaxan vid import av vissa industriprodukter till Kanarieöarna⁽³⁾, upphävs tullarna i Gemensamma tulltaxan helt fram till och med den 31 december 1995 när

det gäller varor som avses i bilagan till denna och är avsedda för den kanariska hemmamarknaden.

Under år 1995 har kommissionen enligt artikel 3 i förordning (EEG) nr 1605/92 företagit en undersökning av verkningarna av de åtgärder som antagits för att gynna den kanariska ekonomin. Denna undersökning har visat att upphävandet av de tullar som vissa industriprodukter åtnjuter inte har lett till någon ökning av importvolymen från tredje länder.

Ett efter hand tilltagande upphävande av tullarna i Gemensamma tulltaxan kommer generellt sett inte att få någon negativ återverkan på de sektorer som berörs av upphävandet och inte heller på den kanariska ekonomin i stort. En lämplig tidtabell för på varandra följande ökning av de gällande tullsatserna bör fastställas.

I syfte att dra fördel av den yttersta fristen för den övergångsperiod som anges i förordning (EEG) nr 1911/91 och för att även ta hänsyn till de spanska myndigheternas begäran, kan de upphävanden som medges i förordning (EEG) nr 1605/92 bibehållas under 1996.

Mot bakgrund av det ovan angivna bör det efter hand tilltagande införandet av tullarna i Gemensamma tulltaxan inledas den 1 januari 1997 och vara helt och hållet genomfört den 31 december 2000. För vissa känsliga sektorer i Kanarieöarnas ekonomi, i synnerhet dem för beredning av importerade råvaror till färdiga produkter och handelssektorerna, är det lämpligt att föreskriva att tullarna införs smidigt för att förhindra negativa effekter på produktionen och sysselsättningen inom dessa sektorer under de första åren.

I Marrakechprotokollet som fogats till Allmänna tull- och handelsavtalet från 1994, vilket godkändes av gemenskapen genom beslut 94/800/EG⁽⁴⁾, anges att den konsoliderade tullsatsen skall sänkas i fem lika stora rater (eller tio rater för vissa tullpositioner). Denna efter hand tilltagande sänkning, som trädde i kraft 1995, skall vid den beaktade periodens utgång resultera i en minimitullsats

⁽¹⁾ EGT nr L 171, 29.6.1991, s. 1. Förordningen ändrad genom förordning (EEG) nr 284/92 (EGT nr 31, 7.2.1992, s. 6).

⁽²⁾ EGT nr L 171, 29.6.1991, s. 5.

⁽³⁾ EGT nr L 173, 15.6.1992, s. 31. Förordningen ändrad genom förordning (EG) nr 3012/95 (EGT nr 314, 28.12.1995, s. 15).

⁽⁴⁾ EGT nr L 336, 23.12.1994, s. 1.

eller till och med nolltull. Det är följaktligen lämpligt att bibehålla upphävandet av de tullar som medgivits för vissa industriprodukter, för vilka tullen enligt Gemensamma tulltaxan, till följd av GATT-avtalen skulle innebära en nolltullsats eller minimitullsats den 31 december 2000, som är slutdatum för den övergångsperiod som fastställts för Kanarieöarna.

För vissa varor har importen till Kanarieöarna från tredje land varit ingen eller nästen obefintlig under den period upphävandet av de tullar som medgivits enligt Gemensamma tulltaxan har varit i kraft. Det finns således ingen anledning till att bibehålla dessa upphävanden.

Det är lämpligt att bibehålla de åtgärder som vidtagits medelst förordning (EEG) nr 1605/92, å ena sidan, för att garantera att de produkter, för vilka upphävandet förlängs och senare efter hand i ökande grad avvecklas, uteslutande är avsedda för Kanarieöarnas hemmamarknad och, å andra sidan, för att göra det möjligt för kommissionen att få regelbundna upplysningar om importvolymen i fråga och, i förekommande fall, utfärda bestämmelser för att förhindra varje tendens till spekulation eller snedvridning av handeln.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. De tullar i Gemensamma tulltaxan som gäller produkter som anges i bilagorna I och II vid import till Kanarieöarna skall helt upphävas enligt de tidplaner som anges i dessa bilagor.
2. De tullar i Gemensamma tulltaxan som gäller för produkter som anges i bilagorna III och IV vid import till Kanarieöarna skall efter hand i ökande grad införas under

perioden 1 januari 1997–31 december 2000 enligt bestämmelserna i nämnda bilagor.

Artikel 2

1. Förmånen av de åtgärder som anges i artikel 1 skall endast gälla produkter avsedda för den kanariska hemmamarknaden.

2. De behöriga spanska myndigheterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att garantera att bestämmelserna i punkt 1 efterföljs i enlighet med gällande gemenskapsbestämmelser om särskilda bestämmelseorter och särskilt att uppbörden av tull sker enligt Gemensamma tulltaxan när produkterna i fråga sänds vidare till andra delar av gemenskapens tullområde.

Artikel 3

Senast den 15 i varje månad skall de berörda spanska myndigheterna meddela kommissionen vilken importvolym av de produkter, vilka avses i artikel 1, som under föregående månad dragit fördel av de föreskrivna tullåtgärderna.

Om de upplysningar som lämnas kommissionen särskilt vittnar om att vissa känsliga eller extremt känsliga produkter hotas att skadas, skall kommissionen på begäran av spanska myndigheter föreslå rådet varje lämplig åtgärd i förhållande till bland annat målen i beslut 91/314/EEG.

Artikel 4

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 april 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 25 mars 1996.

På rådets vägnar

S. AGNELLI

Ordförande

BILAGA I

Förteckning över industriprodukter med helt upphävda tullsatser under perioden 1 april 1996 – 31 december 1996

KN-nummer ⁽¹⁾			
3901	Kapitel 63	8519	8712 00
3904 10 00	Kapitel 64	8520	8713
4011	7213	8521	8714
4202	7304	8522	9001
4203	7312	8523	9002
4407	7601	8524	9003
4410	8415	8525	9004
4412	8418	8526	9005
4803 00	8422	8527	9006
4805	8427	8528	9007
4808	8431	8529	9008
4810	8450	8701	9009
Kapitel 51	8469	8702	9010
Kapitel 52	8470	8703	9011
Kapitel 54	8471	8704	9012
Kapitel 55	8472	8705	9030
5608	8473	8706	Kapitel 91
Kapitel 60	8501	8707	9207
Kapitel 61	8517	8708	Kapitel 95
Kapitel 62	8518	8711	

⁽¹⁾ KN-numren i Kombinerade nomenklaturen som gäller den 1 januari 1996 och som är antagen genom kommissionens förordning (EG) nr 3009/95 av den 22 december 1995 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tull- och statistiknomenklaturen och Gemensamma tultaxan (EGT nr L 319, 30.12.1995).

BILAGA II

Förteckning över industriprodukter med helt upphävda tullsatser under perioden 1 januari 1997 – 31 december 2000

KN-nummer ⁽¹⁾			
4407	8431 31	8473 50 90	8701 90 15
7213	8431 39	8517 11 00	8701 90 21
8418 10 91	8431 41	8517 19 90	8701 90 25
8418 10 99	8431 42	8519 92 00	8701 90 31
8418 21 10	8431 43	8522 90 30	8701 90 35
8418 21 59	8431 49	8522 90 93	8701 90 39
8418 21 99	8471 60 90	8523 20 11	8701 90 50
8422 19	8471 70	8526 91 11	8704 10 11
8422 20	8473 10 90	8526 91 19	8704 10 19
8422 30	8473 21 90	8529 90 10	8704 10 90
8422 40	8473 29 90	8701 30 00	8713
8422 90	8473 30 90	8701 90 11	8714 20 00
8431 10	8473 40 90		

⁽¹⁾ KN-numren i Kombinerade nomenklaturen som gäller den 1 januari 1996 och som är antagen genom kommissionens förordning (EG) nr 3009/95 av den 22 december 1995 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tull- och statistiknomenklaturen och Gemensamma tulltaxan (EGT nr L 319, 30.12.1995).

BILAGA III

Förteckning över de industriprodukter för vilka tullar skall införas under perioden 1 januari 1997–31 december 2000, enligt tidsplan som anges nedan

Känsliga produkter

- 1 januari 1997, gällande tullsats på motsvarande 5 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 1998, gällande tullsats på motsvarande 15 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 1999, gällande tullsats på motsvarande 30 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 2000, gällande tullsats på motsvarande 60 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 2001, gällande tullsats på motsvarande 100 % av Gemensamma tulltaxan

KN-nummer⁽¹⁾

3901	8427	8519 31	8524 91 90
3904 10	8431 20	8519 39	8524 99 00
4011	8450	8519 40	8529 10
4202	8469	8519 93	8529 90 51
4203	8470	8519 99	8529 90 59
4410	8471 10	8520 10	8529 90 70
4412	8471 30	8520 20	8529 90 81
4803 00	8471 41	8520 32 19	8529 90 89
4805	8471 49	8520 32 50	8701 10
4808	8471 50	8520 32 91	8701 20
4810	8471 60 10	8520 32 99	8701 90 90
5203	8471 60 40	8520 33	8702
5205	8471 60 50	8520 39	8706
5208	8471 80	8520 90	8711
5209	8471 90	8521	8712 00
5210	8472	8522 90 91	8714 11
5212	8473 10 10	8522 90 98	8714 19
Kapitel 55	8473 21 10	8523 11	8714 91
5608	8473 29 10	8523 12	8714 92
7312	8473 30 10	8523 13	8714 93
7601	8473 40 10	8523 20 19	8714 94
8415	8473 50 10	8523 20 90	8714 95
8418 21 51	8501	8523 30	8714 96
8418 21 91	8517 19 10	8523 90	8714 99
8418 22	8517 21	8524 10	9002
8418 29	8517 22	8524 31	9004
8418 30	8517 30	8524 32	9005
8418 40	8517 50	8524 39	9007
8418 50	8517 80	8524 40 91	9009
8418 61	8517 90	8524 40 99	9010
8418 69	8518	8524 51	9207
8418 91	8519 10	8524 52	
8418 99	8519 21	8524 53	
8422 11	8519 29	8524 60	

(¹) KN-numren i Kombinerade nomenklaturen som gäller den 1 januari 1996 och som är antagen genom kommissionens förordning (EG) nr 3009/95 av den 22 december 1995 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tull- och statistiknomenklaturen och Gemensamma tulltaxan (EGT nr L 319, 30.12.1995).

Extremt känsliga produkter

- 1 januari 1997, gällande tullsatser på motsvarande 0 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 1998, gällande tullsatser på motsvarande 5 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 1999, gällande tullsatser på motsvarande 15 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 2000, gällande tullsatser på motsvarande 35 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 2001, gällande tullsatser på motsvarande 100 % av Gemensamma tulltaxan

KN-nummer ⁽¹⁾	
4804	8704 22
Kapitel 61	8704 23
Kapitel 62	8704 31
Kapitel 63	8704 32
Kapitel 64	8704 90
8525	8708
8527	9006
8528	Kapitel 91
8703	Kapitel 95
8704 21	

(¹) KN-numren i Kombinerade nomenklaturen som gäller den 1 januari 1996 och som är antagen genom kommissionens förordning (EG) nr 3009/95 av den 22 december 1995 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tull- och statistiknomenklaturen och Gemensamma tulltaxan (EGT nr L 319, 30.12.1995).

BILAGA IV

Förteckning över industriprodukter för vilka tullar skall införas under perioden 1 januari 1997–31 december 2000 enligt tidsplan som anges nedan

- 1 januari 1997, gällande tullsatser på motsvarande 20 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 1998, gällande tullsatser på motsvarande 40 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 1999, gällande tullsatser på motsvarande 60 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 2000, gällande tullsatser på motsvarande 80 % av Gemensamma tulltaxan
- 1 januari 2001, gällande tullsatser på motsvarande 100 % av Gemensamma tulltaxan

KN-nummer ⁽¹⁾	
5103	8522 10
5104	8522 90 10
5108	8526 10
5110	8526 91 90
5111	8526 92
5112	8705
5401	8707
5402	9001
5403	9003
5404	9008
5407	9011
5408	9012
Kapitel 60	9030

⁽¹⁾ KN-numren i Kombinerade nomenklaturen som gäller den 1 januari 1996 och som är antagen genom kommissionens förordning (EG) nr 3009/95 av den 22 december 1995 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tull- och statistiknomenklaturen och Gemensamma tulltaxan (EGT nr L 319, 30.12.1995).

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 528/96

av den 27 mars 1996

om fastställande av exportbidrag för vitsocker och råsocker som exporteras i obearbetat skick

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1101/95⁽²⁾, särskilt artikel 19.4 första stycket a, och

med beaktande av följande:

I artikel 19 i förordning (EEG) nr 1785/81 föreskrivs att skillnaden mellan prisnoteringarna eller priserna på världsmarknaden för de produkter som räknas upp i artikel 1.1 a i samma förordning och priserna för dessa produkter inom gemenskapen får täckas av ett exportbidrag.

I förordning (EEG) nr 1785/81 föreskrivs att när exportbidrag för vitsocker och råsocker som exporteras i odenaturerat och obearbetat skick fastställs måste hänsyn tas till sockersituationen i gemenskapen och på världsmarknaden, och särskilt till de pris- och kostnadsfaktorer som anges i artikel 17a i den förordningen. I samma artikel föreskrivs att hänsyn även skall tas till den ekonomiska aspekten av den föreslagna exporten.

Exportbidraget för råsocker måste fastställas i förhållande till standardkvaliteten. Denna definieras i artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 431/68 av den 9 april 1968 om fastställande av en standardkvalitet för råsocker samt av gemenskapens gränsovergångsställe för beräkning av cifpris för socker⁽³⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 3290/94⁽⁴⁾. Dessutom bör detta exportbidrag fastställas i enlighet med artikel 17a.4 i förordning (EEG) nr 1785/81. Kandisocker definieras i kommissionens förordning (EG) nr 2135/95 av den 7 september 1995 om tillämpningsföreskrifter för beviljande av exportbidrag vid sockerexport⁽⁵⁾. Det exportbidrag som beräknas på detta sätt för socker som innehåller arom- eller färgtillsatser måste tillämpas på sackarosinnehållet och följaktligen fastställas per 1 % av innehållet.

Situationen på världsmarknaden eller vissa marknadens särskilda krav kan göra det nödvändigt att variera exportbidraget för socker efter destinationen.

I särskilda fall får exportbidraget fastställas genom andra rättsakter.

I rådets förordning (EEG) nr 990/93⁽⁶⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 1380/95⁽⁷⁾, förbjuds handel mellan gemenskapen och Jugoslavien (Serbien och Montenegro). Detta förbud omfattar inte vissa förhållanden som utförligt anges i artiklarna 2, 4, 5 och 7 i samma förordning och i rådets förordning (EG) nr 462/96⁽⁸⁾. Detta faktum bör beaktas när exportbidragen fastställs.

De representativa marknadskurser som definieras i artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 3813/92⁽⁹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 150/95⁽¹⁰⁾, används för att räkna om belopp uttryckta i tredje länders valutor och som grundval för fastställande av jordbruksomräkningskurserna i medlemsstaternas valutor. Närmare bestämmelser för tillämpningen och fastställande av dessa omräkningskurser föreskrivs i kommissionens förordning (EEG) nr 1068/93⁽¹¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2853/95⁽¹²⁾.

Exportbidraget måste fastställas varannan vecka. Det får ändras under mellantiden.

Tillämpningen av de bestämmelser som föreskrivs ovan på den nuvarande situationen på sockermarknaden, särskilt på prisnoteringar eller priser på socker inom gemenskapen och på världsmarknaden innebär att exportbidraget bör vara det som anges i bilagan till denna förordning.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för socker.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Exportbidragen för de produkter som räknas upp i artikel 1.1 a i förordning (EEG) nr 1785/81 och som exporteras i odenaturerat och obearbetat skick skall vara de belopp som anges i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 28 mars 1996.

⁽⁶⁾ EGT nr L 102, 28.4.1993, s. 14.

⁽⁷⁾ EGT nr L 138, 21.6.1995, s. 1.

⁽⁸⁾ EGT nr L 65, 15.3.1996, s. 1.

⁽⁹⁾ EGT nr L 387, 31.12.1992, s. 1.

⁽¹⁰⁾ EGT nr L 22, 31.1.1995, s. 1.

⁽¹¹⁾ EGT nr L 108, 1.5.1993, s. 106.

⁽¹²⁾ EGT nr L 299, 12.12.1995, s. 1.

⁽¹⁾ EGT nr L 177, 1.7.1981, s. 4.

⁽²⁾ EGT nr L 110, 17.5.1995, s. 1.

⁽³⁾ EGT nr L 89, 10.4.1968, s. 3.

⁽⁴⁾ EGT nr L 349, 31.12.1994, s. 105.

⁽⁵⁾ EGT nr L 214, 8.9.1995, s. 16.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

BILAGA

till kommissionens förordning av den 27 mars 1996 om fastställande av exportbidragen för vitsocker och råsocker som exporteras i obearbetat skick

Produktnummer	Bidragsbelopp ⁽¹⁾
	— ecu/100 kg —
1701 11 90 100	36,20 ⁽¹⁾
1701 11 90 910	36,78 ⁽¹⁾
1701 11 90 950	⁽²⁾
1701 12 90 100	36,20 ⁽¹⁾
1701 12 90 910	36,78 ⁽¹⁾
1701 12 90 950	⁽²⁾
	— ecu/1 % sackaros × 100 kg —
1701 91 00 000	0,3935
	— ecu/100 kg —
1701 99 10 100	39,35
1701 99 10 910	39,98
1701 99 10 950	39,98
	— ecu/1 % sackaros × 100 kg —
1701 99 90 100	0,3935

⁽¹⁾ Tillämpligt på råsocker med utbyte på 92 %. Om utbytet är ett annat än 92 % skall det tillämpliga exportbidraget beräknas i enlighet med bestämmelserna i artikel 17a.4 i förordning (EEG) nr 1785/81.

⁽²⁾ Fastställande upphävt genom kommissionens förordning (EEG) nr 2689/85 (EGT nr L 255, 26.9.1985, s. 12), ändrad genom förordning (EEG) nr 3251/85 (EGT nr L 309, 21.11.1985, s. 14).

⁽³⁾ Exportbidraget för export till Jugoslavien (Serbien och Montenegro) får endast beviljas om villkoren i den ändrade förordningen (EEG) nr 990/93 och förordning (EG) nr 462/96 är uppfyllda.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 529/96

av den 27 mars 1996

om fastställande av det maximala exportbidraget för vitsocker med avseende på den trettiofjärde delanbudsinfordran som utfärdas inom ramen för den stående anbudsinfordran som föreskrivs i förordning (EG) nr 1813/95

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1101/95⁽²⁾, särskilt artikel 17.5 b andra stycket i denna, och

med beaktande av följande:

I kommissionens förordning (EG) nr 1813/95 av den 26 juli 1995 om en stående anbudsinfordran för att fastställa importavgifter och/eller exportbidrag för vitsocker⁽³⁾, krävs att delanbudsinfordringar skall utfärdas för export av detta socker.

I enlighet med artikel 9.1 i förordning (EG) nr 1813/95 skall ett maximalt exportbidrag fastställas för den aktuella delanbudsinfordran i förekommande fall, med hänsyn särskilt till situationen och den förutsebara utvecklingen i gemenskapen och på världsmarknaden i fråga om socker.

Efter en granskning av de anbud som har lämnats in till följd av den trettiofjärde delanbudsinfordran bör de bestämmelser som anges i artikel 1 fastställas.

I rådets förordning (EEG) nr 990/93⁽⁴⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 1380/95⁽⁵⁾, förbjuds handel mellan

Europeiska gemenskapen och Jugoslavien (Serbien och Montenegro). Detta förbud är inte tillämpligt i vissa fall som utförligt anges i artiklarna 2, 4, 5 och 7 i samma förordning och i rådets förordning (EG) nr 462/96⁽⁶⁾. Detta faktum bör beaktas när exportbidragen fastställs.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för socker.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Med avseende på den trettiofjärde delanbudsinfordran för vitsocker som utfärdas i enlighet med förordning (EG) nr 1813/95 skall det maximala beloppet för exportbidrag fastställas till 43,018 ecu per 100 kg.

2. Bidrag för export till Jugoslavien (Serbien och Montenegro) får beviljas endast när de villkor som föreskrivs i den ändrade förordningen (EEG) nr 990/93 och förordning (EG) nr 462/96 uppfylls.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 28 mars 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 177, 1.7.1981, s. 4.

⁽²⁾ EGT nr L 110, 17.5.1995, s. 1.

⁽³⁾ EGT nr L 175, 27.7.1995, s. 12.

⁽⁴⁾ EGT nr L 102, 28.4.1993, s. 14.

⁽⁵⁾ EGT nr L 138, 21.6.1995, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT nr L 65, 15.3.1996, s. 1.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 530/96

av den 27 mars 1996

om fastställande av de representativa priserna och tilläggsbeloppen för import av melass inom sockersektorn

EUROPEISKA GEMENSKAPERNA KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1101/95⁽²⁾,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1422/95 av den 23 juni 1995 om tillämpningsföreskrifter för import av melass inom sockersektorn och om ändring av förordning (EEG) nr 785/68⁽³⁾, särskilt artiklarna 1.2 och 3.1 i denna, och

med beaktande av följande:

I förordning (EG) nr 1422/95 föreskrivs att cif-importpriset för melass, i fortsättningen kallat "representativt pris" skall fastställas i enlighet med kommissionens förordning (EEG) nr 785/68⁽⁴⁾. Detta pris bör fastställas för den standardkvalitet som definieras i artikel 1 i den förordningen.

Det representativa priset för melass beräknas för ett gränsövergångsställe i gemenskapen, i detta fall Amsterdam. Detta pris bör beräknas med utgångspunkt i de mest förmånliga uppköpsmöjligheterna på världsmarknaden, vilka fastställs på grundval av noteringarna eller priserna på den marknaden, justerade efter eventuella kvalitetskillnader i förhållande till standardkvaliteten. Standardkvaliteten för melass har definierats i förordning (EEG) nr 785/68.

Vid fastställandet av de mest förmånliga uppköpsmöjligheterna på världsmarknaden bör hänsyn tas till all information om anbud på världsmarknaden, priser som registrerats på viktigare marknader i tredje land och försäljningskontrakt som ingåtts i internationell handel och som kommit till kommissionens kännedom antingen direkt eller via medlemsstaterna. I enlighet med artikel 7 i förordning (EEG) nr 785/68 får detta fastställande bygga på genomsnittet av flera priser, på villkor att detta genomsnitt kan betraktas som representativt för den faktiska marknadsutvecklingen.

Informationen skall inte beaktas när det inte är fråga om varor av sund och god marknadsmässig kvalitet eller om det pris som anges i anbudet endast gäller en liten kvantitet och inte är representativt för marknaden. Dessutom skall det bortses från anbudspriser som inte kan antas vara representativa för den faktiska marknadsutvecklingen.

För att få upplysningar om melass av standardkvalitet som är jämförbara måste, allt efter den erbjudna melassens kvalitet, priserna höjas eller sänkas i förhållande till de resultat som erhållits i enlighet med artikel 6 i förordning (EEG) nr 785/68.

Ett representativt pris får i undantagsfall förbli oförändrat under en begränsad period när det anbudspris som legat till grund för det föregående fastställandet av det representativa priset inte har kommit till kommissionens kännedom och de anbudspriser som finns tillgängliga inte verkar vara tillräckligt representativa för den faktiska marknadsutvecklingen och skulle medföra plötsliga och väsentliga förändringar av det representativa priset.

När det finns en skillnad mellan utlösningspriset för produkten i fråga och det representativa priset bör tilläggsbeloppen för import fastställas på de villkor som anges i artikel 3 i förordning (EG) nr 1422/95. Om importtullen upphävs tillfälligt i enlighet med artikel 5 i förordning (EG) nr 1422/95 bör särskilda belopp fastställas för dessa tullar.

Tillämpningen av dessa bestämmelser medför att de representativa priserna och tilläggsbeloppen för import av produkterna i fråga bör fastställas så som anges i bilagan till denna förordning.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för socker.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De representativa priser och de tilläggsbelopp som skall tillämpas vid import av den produkt som avses i artikel 1 i förordning (EG) nr 1422/95 fastställs i enlighet med bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 28 mars 1996.

⁽¹⁾ EGT nr L 177, 1.7.1981, s. 4.

⁽²⁾ EGT nr L 110, 17.5.1995, s. 1.

⁽³⁾ EGT nr L 141, 24.6.1995, s. 12.

⁽⁴⁾ EGT nr L 145, 27.6.1968, s. 12.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

BILAGA

Förordning om fastställande av de representativa priserna och tilläggsbeloppen för import av melass inom sockersektorn

KN-nummer	Representativt pris i ecu per 100 kg nettovikt av produkten i fråga	Tilläggsbelopp i ecu per 100 kg nettovikt av produkten i fråga	Den tull i ecu som skall tas ut vid det tillfälliga upphävande som avses i artikel 5 i förordning (EG) nr 1422/95 per 100 kg nettovikt av produkten i fråga (?)
1703 10 00 ⁽¹⁾	9,88	—	0,00
1703 90 00 ⁽¹⁾	11,31	—	0,00

⁽¹⁾ Fastställande för den standardkvalitet som definieras i artikel 1 i förordning (EEG) nr 785/68.

⁽²⁾ Detta belopp skall i enlighet med artikel 5 i förordning (EG) nr 1422/95 ersätta den tullsats som Gemensamma tulltaxan föreskriver för dessa produkter.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 531/96

av den 27 mars 1996

om ändring av förordning (EEG) nr 570/88 om försäljningen av smör till sänkta priser och beviljandet av stöd för smör och koncentrerat smör avsett att användas i framställningen av konditorivaror, glass och andra livsmedel

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter⁽¹⁾, senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 2931/95⁽²⁾, särskilt artiklarna 6.7, 7a.3 och 12.3 i denna, och

med beaktande av följande:

I artikel 4.4 första strecksatsen i kommissionens förordning (EEG) nr 570/88⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2931/95, föreskrivs att livsmedelsbehandlingar som omfattas av KN-nummer 1902 20 10 – 1902 20 99 får räknas som färdiga produkter inom ramen för denna förordning. Hänvisningen till KN-numret 1902 20 99 är ett resultat av de ändringar som infördes genom förordning (EG) nr 2931/95. På grund av språkliga skillnader i de olika översättningarna av denna förordning har ovanstående ändring gett upphov till viss osäkerhet. Det berörda KN-numret bör därför

ändras för att undvika att produkter som tidigare omfattats utelämnas och det bör tillämpas från och med den 1 januari 1996.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för mjölk och mjölkprodukter.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I artikel 4.4 första strecksatsen i förordning (EEG) nr 570/88 skall "1902 20 10 – 1902 20 99" ersättas med "1902 20 10 – 1902 30 90".

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall gälla från och med den 1 januari 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 148, 28.6.1968, s. 13.

⁽²⁾ EGT nr L 307, 20.12.1995, s. 10.

⁽³⁾ EGT nr L 55, 1.3.1988, s. 31.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 532/96

av den 27 mars 1996

om ändring av förordning (EEG) nr 2123/89 om fastställande av förteckningen över representativa marknader för griskött inom gemenskapen

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 2759/75 av den 29 oktober 1975 om den gemensamma organisationen av marknaden för griskött⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 3290/94⁽²⁾, särskilt artikel 4.6 i denna, och

med beaktande av följande:

Förteckningen över representativa marknader för griskött inom gemenskapen fastställdes i kommissionens förordning (EEG) nr 2123/89⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 426/96⁽⁴⁾.

I Belgien har det skett en förändring av de representativa marknaderna. Det är därför nödvändigt att ändra förteck-

ningen över representativa marknader för griskött inom gemenskapen i bilagan till förordning (EEG) nr 2123/89.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för griskött.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Texten i punkt 1 i bilagan till förordning (EEG) nr 2123/89 skall ersättas med följande:

”1. Följande prisnoteringsort: Bryssel.”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 april 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 282, 1.11.1975, s. 1.

⁽²⁾ EGT nr L 349, 31.12.1994, s. 105.

⁽³⁾ EGT nr L 203, 15.7.1989, s. 23.

⁽⁴⁾ EGT nr L 60, 9.3.1996, s. 3.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 533/96
av den 27 mars 1996
om fastställande av importtullar inom rissektorn

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1418/76 av den 21 juni 1976 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 3072/95⁽²⁾,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1573/95 av den 30 juni 1995 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 1418/76 vad avser importtullar inom rissektorn⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 321/96⁽⁴⁾, särskilt artikel 4.1 i denna, och

med beaktande av följande:

I artikel 12 i förordning (EEG) nr 1418/76 föreskrivs att när de produkter som avses i artikel 1 i den förordningen importerats, skall de tullsatsen som föreskrivs i den gemensamma tulltaxan tas ut. För de produkter som avses i punkt 2 i denna artikel skall emellertid importtullen vara lika med det interventionsuppköpspris som gäller för dessa produkter vid importen ökat med en särskild procentsats, om det rör sig om råris eller helt slipat ris, Indicaris eller Japonicaris, minskat med det cif-importpris som gäller för försändelsen i fråga, om denna importtull inte överstiger tullsatsen i Gemensamma tulltaxan.

Enligt artikel 12.4 i förordning (EEG) nr 1418/76 skall cif-importpriserna beräknas på grundval av priserna för produkten i fråga på världsmarknaden.

I förordning (EG) nr 1573/95 fastställs tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 1418/76 vad avser importtullar inom rissektorn.

Importtullarna skall tillämpas tills ett nytt fastställande träder i kraft. De förblir likaså gällande om det inte finns någon börsnotering för referenssort som avses i bilaga I i förordning (EG) nr 1573/95 under två veckor före nästa period för fastställande.

För att få systemet för importtullar att fungera normalt bör vid beräkningen av dessa tullar de marknadskurser som fastställs under en referensperiod fortsätta att tillämpas.

Tillämpningen av förordning (EG) nr 1573/95 medför att det skall fastställas importtullar enligt bilagorna i denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Importtullarna inom rissektorn som avses i artikel 12.1 och 12.2 i förordning (EEG) nr 1418/76 skall fastställas i bilaga I i denna förordning på grundval av de faktorer som tas upp i bilaga II.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 28 mars 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 166, 25.6.1976, s. 1.

⁽²⁾ EGT nr L 329, 30.12.1995, s. 18.

⁽³⁾ EGT nr L 150, 1.7.1995, s. 53.

⁽⁴⁾ EGT nr L 45, 23.2.1996, s. 3.

BILAGA I

till kommissionens förordning av den 27 mars 1996 om fastställande av importtullar vad gäller ris och brutet ris

(ecu/ton)

KN-nummer	Importtull (°)				
	Tredje land (undantaget AVS och Bangladesh) (°) (°)	AVS och Bangladesh (°) (°) (°) (°)	Basmati från Indien (°) artikel 4 i förordning (EG) nr 1573/95	Basmati från Pakistan (°) artikel 4 i förordning (EG) nr 1573/95	Importordning enligt förordning (EEG) nr 3877/86 (°)
1006 10 21	(°)	150,76			
1006 10 23	(°)	150,76			
1006 10 25	(°)	150,76			
1006 10 27	(°)	150,76			
1006 10 92	(°)	150,76			
1006 10 94	(°)	150,76			
1006 10 96	(°)	150,76			
1006 10 98	(°)	150,76			—
1006 20 11	271,03	131,18			
1006 20 13	271,03	131,18			
1006 20 15	271,03	131,18			
1006 20 17	353,60	172,46	103,6	303,6	—
1006 20 92	271,03	131,18			
1006 20 94	271,03	131,18			
1006 20 96	271,03	131,18			
1006 20 98	353,60	172,46	103,6	303,6	—
1006 30 21	522,74	246,46			
1006 30 23	522,74	246,46			
1006 30 25	522,74	246,46			
1006 30 27	(°)	290,59			—
1006 30 42	522,74	246,46			
1006 30 44	522,74	246,46			
1006 30 46	522,74	246,46			
1006 30 48	(°)	290,59			—
1006 30 61	522,74	246,46			
1006 30 63	522,74	246,46			
1006 30 65	522,74	246,46			
1006 30 67	(°)	290,59			—
1006 30 92	522,74	246,46			
1006 30 94	522,74	246,46			
1006 30 96	522,74	246,46			
1006 30 98	(°)	290,59			—
1006 40 00	(°)	90,38			

(¹) Med förbehåll för bestämmelserna i artiklarna 12 och 13 i rådets förordning (EEG) nr 715/90 (EGT nr L 84, 30.3.1990, s. 85), såsom den ändrats.

(²) I enlighet med förordning (EEG) nr 715/90, skall importtull inte tillämpas på produkter som har sitt ursprung i länder i Afrika, Västindien och Stilla havsområdet och som direktimporteras till det franska utomeuropeiska departementet Réunion.

(³) I artikel 12.3 i förordning (EEG) nr 1418/76 fastställs importtullen för import av ris till det franska utomeuropeiska departementet Réunion.

(⁴) För import av ris, undantaget brutet ris (KN-nummer 1006 40 00), med ursprung i Bangladesh skall importtull tillämpas inom ramen för den ordning som fastställs genom rådets förordning (EEG) nr 3491/90 (EGT nr L 337, 4.12.1990, s. 1) och kommissionens förordning (EEG) nr 862/91.

- (¹) Endast för import av långkornigt aromatiskt ris av sorten Basmati, inom ramen för den ordning som fastställts genom rådets förordning (EEG) nr 3877/86 (EGT nr L 269, 19.9.1991, s. 1).
- (²) Import av produkter med ursprung i de utomeuropeiska länderna och territorierna (ULT) skall befrias från importtull enligt artikel 101.1 i rådets beslut 91/482/EEG (EGT nr L 263, 19.9.1991, s. 1).
- (³) Importtullen för råris av sorten Basmati med ursprung i Indien som importeras utanför ordningen i förordning (EEG) nr 3877/86 skall nedsättas med 250 ecu/ton (artikel 4 i förordning (EG) nr 1573/95).
- (⁴) Importtullen för råris av sorten Basmati med ursprung i Pakistan som importeras utanför ordningen i förordning (EEG) nr 3877/86 skall nedsättas med 50 ecu/ton (artikel 4 i förordning (EG) nr 1573/95).
- (⁵) Tull som fastställts i den Gemensamma tulltaxan.

BILAGA II

Beräkning av importtull inom rissektorn

	Paddyris	Indicaris		Japonicaris		Brutet ris
		Råris	Helt slipat ris	Råris	Helt slipat ris	
1. Importtull (ecu/ton) (¹)	(²)	353,60	611,00	271,03	522,74	(²)
2. Beräkningsfaktorer :						
a) Cif-pris ARAG (\$/ton)		373,43	418,11	480,00	505,00	—
b) Pris fritt ombord (\$/ton)	—	—	—	450,00	475,00	—
c) Sjöfrakt (\$/ton)	—	—	—	30,00	30,00	—
d) Källa	—	USDA	USDA	Operatör	Operatör	—

(¹) Vid import under månaden efter den månad då fastställandet sker, skall tullsatsen för import justeras enligt artikel 4.1 fjärde stycket i förordning (EG) nr 1573/95.

(²) Tull som fastställts i den Gemensamma tulltaxan.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 534/96
av den 27 mars 1996
om fastställande av importtullar inom spannmålssektorn

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1863/95⁽²⁾,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1502/95 av den 29 juni 1995 om tillämpningsföreskrifter för regleringsåret 1995/96 för rådets förordning (EEG) nr 1766/92 vad avser importtullar inom spannmålssektorn⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 346/96⁽⁴⁾, särskilt artikel 2.1 i denna, och

med beaktande av följande:

I artikel 10 i förordning (EEG) nr 1766/92 föreskrivs att när de produkter som avses i artikel 1 i den förordningen importerats, skall de tullsatser som föreskrivs i den gemensamma tulltaxan tas ut. För de produkter som avses i punkt 2 i denna artikel skall emellertid importtullen vara lika med det interventionspris som gäller för dessa produkter vid importen ökat med 55 %, minskat med det cif-importpris som gäller för försändelsen i fråga.

Enligt artikel 10.3 i förordning (EEG) nr 1766/92 skall cif-importpriserna beräknas på grundval av de representativa priserna för produkten i fråga på världsmarknaden.

I förordning (EG) nr 1502/95 fastställs tillämpningsföreskrifter för regleringsåret 1995/96 för förordning (EEG)

nr 1766/92 vad avser importtullar inom spannmålssektorn.

Importtullarna skall tillämpas tills ett nytt fastställande träder i kraft. De förblir likaså gällande om det inte finns någon börsnotering för referenssort som avses i bilaga II i förordning (EG) nr 1502/95 under två veckor före nästa period för fastställande.

För att få systemet för importtullar att fungera normalt bör vid beräkningen av dessa tullar de representativa marknadskurser som fastställs under en referensperiod för de flytande valutorna fortsätta att tillämpas.

Tillämpningen av förordning (EG) nr 1502/95 medför att det skall fastställas importtullar enligt bilagan i denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Importtullarna inom spannmålssektorn som avses i artikel 10.2 i förordning (EEG) nr 1766/92 skall fastställas i bilaga I i denna förordning på grundval av de faktorer som tas upp i bilaga II.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 28 mars 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EGT nr L 179, 29.7.1995, s. 1.

⁽³⁾ EGT nr L 147, 30.6.1995, s. 13.

⁽⁴⁾ EGT nr L 49, 28.2.1996, s. 5.

BILAGA I

Importtullar för de produkter som tas upp i artikel 10.2 i förordning (EEG) nr 1766/92

KN-nummer	Produkt	Tull på import som sker land-, flod- eller havsvägen från hamnar i Medelhavet, Svarta havet eller Östersjön (ecu/ton)	Tull på import som sker havsvägen från övriga hamnar ⁽²⁾ (ecu/ton)
1001 10 00	Durumvete ⁽¹⁾	5,05	0,00
1001 90 91	Vanligt vete, för utsäde	9,00	0,00
1001 90 99	Vanligt vete av hög kvalitet, av annat slag än för utsäde ⁽³⁾	9,00	0,00
	av medelhög kvalitet	27,65	17,65
	av låg kvalitet	34,42	24,42
1002 00 00	Råg	42,14	32,14
1003 00 10	Korn, för utsäde	42,14	32,14
1003 00 90	Korn av annat slag än för utsäde ⁽³⁾	42,14	32,14
1005 10 90	Majs för utsäde av annat slag	59,82	49,82
1005 90 00	Majs av annat slag än för utsäde ⁽³⁾	59,82	49,82
1007 00 90	Sorghum av andra slag än för utsäde	42,14	32,14

⁽¹⁾ För durumvete som inte uppfyller den minimikvalitet som avses i bilaga I i förordning (EG) nr 1502/95, skall den tullsats tillämpas som fastställts för vanligt vete av låg kvalitet.

⁽²⁾ För produkter som anländer till gemenskapen via Atlanten (artikel 2.4 i förordning (EG) nr 1502/95) kan importören erhålla en nedsättning av tullarna med

— 3 ecu/ton om lossningshamnen ligger i Medelhavet,

— 2 ecu/ton om lossningshamnen ligger i Irland, Förenade kungariket, Danmark, Sverige, Finland eller vid den Iberiska halvöns atlantkust.

⁽³⁾ När villkoren i artikel 2.5 i förordning (EG) nr 1502/95 är uppfyllda kan importören erhålla schablonmässig nedsättning med 14 eller 8 ecu/ton.

BILAGA II

Faktorer för beräkning av tullar (perioden 13.3.1996 – 26.3.1996):

1. Genomsnittet för tvåveckorsperioden före dagen för fastställande:

Börsnotering	Minneapolis	Kansas-City	Chicago	Chicago	Mid-America	Mid-America
Produkt (% proteiner vid 12 % vattenhalt)	HRS2. 14 %	HRW2. 11 %	SRW2	YC3	HAD2	US barley 2
Notering (ecu/ton)	141,44	142,47	137,94	119,32	189,05 ^(?)	151,96 ^(?)
Tillägg för golfen (ecu/ton)	43,67	23,98	21,75	14,97	—	—
Tillägg för Stora sjöarna (ecu/ton)	—	—	—	—	—	—

⁽¹⁾ Fob Duluth.

⁽²⁾ Fob Golfen.

2. Kostnader för fraktsatser: Mexikanska golfen — Rotterdam: 10,72 ecu/ton, Stora sjöarna/St. Laurent — Rotterdam: 29,42 ecu/ton.

3. Tillskott (artikel 4.2 tredje stycket i förordning (EG) nr 1502/95: 0,00 ecu/ton).

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 535/96

av den 27 mars 1996

om fastställande av de högsta exportbidragen för olivolja för den nionde
anbudsinfordran enligt den stående anbudsinfordran som utfärdas genom
förordning (EG) nr 2544/95

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Euro-
peiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning nr 136/66/EEG av
den 22 september 1966 om den gemensamma organisa-
tionen av marknaden för oljor och fetter⁽¹⁾, senast ändrad
genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och
Sverige och genom förordning (EG) nr 3290/94⁽²⁾, sär-
skilt artikel 3 i denna, och

med beaktande av följande:

Genom kommissionens förordning (EG) nr 2544/95⁽³⁾
utfärdas en stående anbudsinfordran i syfte att bestämma
exportbidragen för olivolja.

I rådets förordning (EEG) nr 990/93⁽⁴⁾, ändrad genom
förordning (EG) nr 1380/95⁽⁵⁾, förbjuds handel mellan
gemenskapen och Jugoslavien (Serbien och Montenegro).
Detta förbud omfattar inte vissa förhållanden som utför-
ligt anges i artiklarna 2, 4, 5 och 7 i samma förordning
och i rådets förordning (EG) nr 462/96⁽⁶⁾. Detta faktum
bör beaktas när exportbidragen fastställs.

I artikel 6 i förordning (EG) nr 2544/95 föreskrivs att de
högsta beloppen för exportbidrag skall fastställas med
hänsyn särskilt till den rådande situationen och den

förväntade utvecklingen på marknaden för olivolja inom
gemenskapen och på världsmarknaden och på grundval
av mottagna anbud. Kontrakt tilldelas varje anbudsgivare
som lämnar in ett anbud som motsvarar det högsta
exportbidraget eller ett lägre belopp.

I syfte att tillämpa ovan nämnda bestämmelser, bör de
högsta exportbidragen fastställas till de nivåer som anges i
bilagan.

Förvaltningskommittén för oljor och fetter har inte yttrat
sig inom den tid som ordföranden har bestämt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Exportbidragen för olivolja för den nionde anbudsin-
fordran enligt den stående anbudsinfordran som utfärdas
genom förordning (EG) nr 2544/95 fastställs i bilagan på
grundval av de anbud som lämnas in senast den 23 mars
1996.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 28 mars 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr 172, 30.9.1966, s. 3025/66.

⁽²⁾ EGT nr L 349, 31.12.1994, s. 105.

⁽³⁾ EGT nr L 260, 31.10.1995, s. 38.

⁽⁴⁾ EGT nr L 102, 28.4.1993, s. 14.

⁽⁵⁾ EGT nr L 138, 21.6.1995, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT nr L 65, 15.3.1996, s. 1.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 27 mars 1996 om fastställande av de högsta exportbidragen för olivolja för den nionde anbudsinfördran enligt den stående anbudsinfördran som utfärdas genom förordning (EG) nr 2544/95

(ecu/100 kg)

Produktkod	Bidragsbelopp (1)
1509 10 90 100	45,10
1509 10 90 900	—
1509 90 00 100	53,75
1509 90 00 900	—
1510 00 90 100	11,60
1510 00 90 900	—

(1) Exportbidraget för export till Jugoslavien (Serbien och Montenegro) får endast beviljas om villkoren i den ändrade förordningen (EEG) nr 990/93 och förordning (EG) nr 462/96 är uppfyllda.

Anm.: Produktkoder och fotnoter definieras i kommissionens ändrade förordning (EEG) nr 3846/87.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 536/96

av den 27 mars 1996

om fastställande av exportbidrag för olivolja

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning nr 136/66/EEG av den 22 september 1966 om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter⁽¹⁾, senast ändrad genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige och genom förordning (EG) nr 3290/94⁽²⁾, särskilt artikel 3.3 i denna, och

med beaktande av följande:

I artikel 3 i förordning nr 136/66/EEG föreskrivs att om priserna inom gemenskapen är högre än priserna på världsmarknaden, får skillnaden mellan dessa priser täckas av ett bidrag när olivolja exporteras till tredje land.

Närmare bestämmelser om fastställande och beviljande av exportbidrag för olivolja återfinns i kommissionens förordning (EEG) nr 616/72⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EEG) nr 2962/77⁽⁴⁾.

I artikel 3 tredje stycket i förordning nr 136/66/EEG föreskrivs att bidraget måste vara lika i hela gemenskapen.

I enlighet med artikel 3.4 i förordning nr 136/66/EEG måste exportbidrag för olivolja fastställas med hänsyn till den rådande situationen och utvecklingstendensen för priserna på olivolja och tillgången på gemenskapens marknad samt till priserna på olivolja på världsmarknaden. Om världsmarknadsläget dock är sådant att de mest gynnsamma priserna på olivolja inte kan fastställas, kan hänsyn tas till priset på de viktigaste konkurrerande vegetabiliska oljorna på världsmarknaden och till den skillnad som noteras mellan det priset och priset på olivolja under en representativ period. Bidragsbeloppet får inte överstiga skillnaden mellan priset på olivolja inom gemenskapen och priset på världsmarknaden, justerat om så krävs, med hänsyn till exportkostnader för produkter på världsmarknaden.

I enlighet med artikel 3 b.3 tredje stycket i förordning nr 136/66/EEG kan det beslutas att bidraget skall fast-

ställas genom anbud. Anbudsförfarandet bör täcka bidragsbeloppet och får begränsas till vissa bestämmelseländer, kvantiteter, kvaliteter och presentationer.

I artikel 3.3 andra strecksatsen i förordning nr 136/66/EEG föreskrivs att bidraget på olivolja kan variera beroende på bestämmelseland, om världsmarknadsläget eller de särskilda krav som vissa marknader ställer nödvändiggör detta.

Det föreskrivs att bidraget måste fastställas minst en gång i månaden. Det kan, om så är nödvändigt, ändras under mellantiden.

Tillämpningen av dessa närmare bestämmelser i det nuvarande marknadsläget för olivolja och särskilt vad beträffar priser på olivolja inom gemenskapen och på marknaderna i tredje land har till följd att bidraget bör utgöra det som anges i bilagan härtill.

De representativa marknadskurser som anges i artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 3813/92⁽⁵⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 150/95⁽⁶⁾, används för att omräkna belopp uttryckta i tredje länders valutor och som grund för att bestämma jordbruksomräkningskurserna i medlemsstaternas valutor. Närmare bestämmelser om tillämpning och fastställande av dessa omräkningskurser fastställs genom kommissionens förordning (EEG) nr 1068/93⁽⁷⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2853/95⁽⁸⁾.

I rådets förordning (EEG) nr 990/93⁽⁹⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 1380/95⁽¹⁰⁾, förbjuds handel mellan gemenskapen och Jugoslavien (Serbien och Montenegro). Detta förbud omfattar inte vissa förhållanden som utförligt anges i artiklarna 2, 4, 5 och 7 i samma förordning och i rådets förordning (EG) nr 2815/95⁽¹¹⁾. Detta faktum bör beaktas när exportbidragen fastställs.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för oljor och fetter.

⁽¹⁾ EGT nr 172, 30.9.1966, s. 3025/66.

⁽²⁾ EGT nr L 349, 31.12.1994, s. 105.

⁽³⁾ EGT nr L 78, 31.3.1972, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT nr L 348, 30.12.1977, s. 53.

⁽⁵⁾ EGT nr L 387, 31.12.1992, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT nr L 22, 31.1.1995, s. 1.

⁽⁷⁾ EGT nr L 108, 1.5.1993, s. 106.

⁽⁸⁾ EGT nr L 299, 12.12.1995, s. 1.

⁽⁹⁾ EGT nr L 102, 28.4.1993, s. 14.

⁽¹⁰⁾ EGT nr L 138, 21.6.1995, s. 1.

⁽¹¹⁾ EGT nr L 297, 9.12.1995, s. 1.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Exportbidragen för produkter förtecknade i artikel 1.2 c i förordning nr 136/66/EEG skall vara de som anges i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 april 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

BILAGA

till kommissionens förordning av den 27 mars 1996 om fastställande av exportbidrag för olivolja

<i>(ecu/100 kg)</i>	
Produktkod	Bidragsbelopp ⁽¹⁾ ⁽²⁾
1509 10 90 100	42,00
1509 10 90 900	0,00
1509 90 00 100	50,50
1509 90 00 900	0,00
1510 00 90 100	9,50
1510 00 90 900	0,00

⁽¹⁾ För de bestämmelseorter som anges i artikel 34 i kommissionens ändrade förordning (EEG) nr 3665/87 (EGT nr L 366, 24.12.1987, s. 1), såväl som för export till tredje land.

⁽²⁾ Exportbidrag för export till Jugoslavien (Serbien och Montenegro) får endast beviljas om villkoren i den ändrade förordningen (EEG) nr 990/93 och förordning (EG) nr 2815/95 är uppfyllda.

Anm.: Produktkoderna och fotnoterna definieras i kommissionens ändrade förordning (EEG) nr 3846/87.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 537/96

av den 27 mars 1996

om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 3223/94 av den 21 december 1994 om tillämpningsföreskrifter för importordningen för frukt och grönsaker ⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2933/95 ⁽²⁾, särskilt artikel 4.1 i denna,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 3813/92 av den 28 december 1992 om den beräkningsenhet och de omräkningskurser som skall tillämpas avseende den gemensamma jordbrukspolitiken ⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 150/95 ⁽⁴⁾, särskilt artikel 3.3 i denna, och

med beaktande av följande:

I förordning (EG) nr 3223/94 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguay-

rundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de produkter och de perioder som anges i bilagan till den förordningen.

Vid tillämpningen av dessa kriterier bör schablonvärdena vid import fastställas till de nivåer som anges i bilagan till denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 3223/94 skall fastställas enligt tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 28 mars 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 27 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 337, 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EGT nr L 307, 20.12.1995, s. 21.

⁽³⁾ EGT nr L 387, 31.12.1992, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT nr L 22, 31.1.1995, s. 1.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 27 mars 1996 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(ecu/100 kg)			(ecu/100 kg)			
KN-nr	Kod för tredje land (1)	Schablonvärde vid import	KN-nr	Kod för tredje land (1)	Schablonvärde vid import	
0702 00 15	052	110,2	0805 30 20	052	90,3	
	060	80,2		204	88,8	
	064	59,6		220	74,0	
	066	41,7		388	90,3	
	068	62,3		400	88,5	
	204	80,9		512	54,8	
	208	44,0		520	66,5	
	212	46,9		524	100,8	
	624	199,2		528	69,0	
	999	80,6		600	79,8	
	0707 00 15	052		104,3	0808 10 51, 0808 10 53, 0808 10 59	624
053		156,2	999	80,9		
060		61,0	052	64,0		
066		53,8	064	78,6		
068		69,1	388	79,3		
204		144,3	400	69,0		
624		87,1	404	67,6		
999		96,5	508	93,7		
0709 10 10		220	129,6	512		81,9
		999	129,6	524		114,1
0709 90 73		052	104,3	528		83,3
	204	77,5	624	86,5		
	412	54,2	728	107,3		
	624	241,0	800	78,0		
	999	119,3	804	21,0		
0805 10 01, 0805 10 05, 0805 10 09	052	46,2	0808 20 31	999	78,8	
	204	45,9		039	90,4	
	208	58,0		052	86,2	
	212	45,7		064	72,5	
	220	53,3		388	70,0	
	388	40,5		400	108,5	
	400	37,8		512	66,3	
	436	41,6		528	65,2	
	448	23,4		624	79,0	
	600	43,5		728	115,4	
	624	49,1		800	55,8	
	999	44,1		804	112,9	
				999	83,8	

(1) Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 3079/94 (EGT nr L 325, 17.12.1994, s. 17). Koden "999" betecknar "övriga ursprung".

RÅDETS DIREKTIV 96/16/EG

av den 19 mars 1996

om statistiska undersökningar av mjölk och mjölkprodukter

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 43 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁽²⁾, och

med beaktande av följande:

Rådets direktiv 72/280/EEG av den 31 juli 1972 om de statistiska undersökningar som medlemsstaterna skall genomföra av mjölk och mjölkprodukter⁽³⁾ har ändrats vid flera tillfällen. Mot bakgrund av nya ändringar bör för tydlighets skull detta direktiv grundligt omarbetas.

För att kunna utföra sina åligganden enligt fördraget och enligt gemenskapsbestämmelserna om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter behöver kommissionen exakt information om produktion och konsumtion av mjölk samt noggrann, regelbunden och kortfristig information och leveranserna av mjölk till företag som behandlar eller förädlar mjölk samt om produktionen av mjölkprodukter i medlemsstaterna.

Undersökningar av produktion och användning av mjölk hos lantbrukaren bör göras enligt enhetliga kriterier och mera i detalj, och månatliga undersökningar bör göras i alla medlemsstater hos de företag som behandlar eller förädlar mjölk.

För att få jämförbara resultat bör gemensamma kriterier fastställas för undersökningens omfattning, vilka variabler som skall registreras och vilken undersökningsmetodik som skall användas.

De erfarenheter som vunnits sedan införandet av tidigare föreskrifter har visat att det är lämpligt att förenkla bestämmelserna, särskilt genom att upphäva kravet på upplysningar som veckoresultat.

På grund av den tilltagande betydelsen av mjölkproteinhalten i mjölkprodukter är det nödvändigt att vidta åtgärder för detta.

⁽¹⁾ EGT nr C 321, 1.12.1995, s. 6.

⁽²⁾ EGT nr C 32, 5.2.1996.

⁽³⁾ EGT nr L 179, 7.8.1972, s. 2. Direktivet senast ändrat genom 1994 års anslutningsakt.

För att underlätta genomförandet av bestämmelserna i detta direktiv, är det lämpligt att fortsätta det nära samarbetet mellan medlemsstaterna och kommissionen, särskilt inom ramen för Ständiga kommittén för jordbruksstatistik, vilken inrättades genom beslut 72/279/EEG⁽⁴⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Medlemsstaterna

1. skall genomföra undersökningar rörande de grupper av statistiska enheter som anges i artikel 2 med avseende på de uppgifter som närmare anges i artikel 4 och till kommissionens översända resultaten för varje månad, år och treårsperiod,
2. skall genomföra årliga undersökningar av produktion och användning av mjölk bland jordbruksföretag såsom de definierats enligt förfarandet i artikel 7,
3. får använda data från andra officiella källor om kommissionen godtar det.

Artikel 2

De undersökningar som avses i artikel 1.1 skall omfatta följande:

1. De företag eller jordbruksföretag som köper mjölk — eller, i förekommande fall, mjölkprodukter — antingen direkt hos ett jordbruksföretag eller hos de företag eller anläggningar som anges i punkt 2 i syfte att omvandla dem/den till mjölkprodukter.
2. Företag som samlar in mjölk eller grädde för att helt eller delvis leverera dem vidare i oförädlad skick till de företag som avses i punkt 1.

Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att i möjligaste mån förebygga att resultaten dubbelräknas.

Artikel 3

1. I detta direktiv avses med *mjölk* mjölk från ko, får, get och buffel. De månatliga undersökningar som föreskrivs i artikel 4.1 a skall dock omfatta endast komjölk och produkter som framställs av enbart komjölk.

⁽⁴⁾ EGT nr L 179, 7.8.1972, s. 1.

2. Förteckningen över de mjölkprodukter som omfattas av undersökningarna skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 7, och denna förteckning får ändras enligt samma förfarande.

3. Standarddefinitioner för de måttenheter som skall användas när resultaten redovisas skall utformas i enlighet med förfarandet i artikel 7.

Artikel 4

1. De undersökningar som avses i artikel 1.1 skall utformas så att åtminstone den information som nämns i punkterna a, b och c nedan kan lämnas.

Frågeformuläret skall utformas så att dubbelräkning undviks.

Informationen skall ge besked om följande:

a) Månadsvis:

i) Kvantiteten av och fetthalten i den insamlade mjölken och grädden och proteinhalten i den insamlade komjölken.

ii) Kvantiteten av vissa färska mjölkprodukter behandlade och klara för leverans, samt vissa bearbetade mjölkprodukter.

b) Årligen:

i) Kvantiteten samt fett- och proteinhalten i tillgänglig mjölk och grädde.

ii) Kvantiteten av färska mjölkprodukter behandlade och klara för leverans samt andra framställda mjölkprodukter, uppdelade i produktslag.

iii) Användningen av varor i form av helmjölk och skummjölk samt kvantiteten av fett som används vid framställning av mjölkprodukter.

c) Vart tredje år (från och med den 31 december 1997):

Antalet undersökningsenheter enligt artikel 2, ordnade efter storleksklass.

2. För att, inom tre år från detta direktivs ikraftträdande, kunna analysera möjligheten att utvidga den statistiska information som avses i punkt b att omfatta proteinhalten i den huvudsakliga mjölkprodukterna, skall medlemsstaterna under denna period utföra testundersökningar eller studier för att nå detta mål. Kommissionen skall, enligt förfarandet i artikel 7, upprätta ett arbetsprogram för vart och ett av de tre åren.

Medlemsstaterna skall årligen till kommissionen överlämna en rapport om genomförandet av detta program, vilken också skall innehålla tillgänglig statistisk information på området samt nödvändiga detaljer för att kunna tolka informationen.

Artikel 5

1. Utan att det påverkar tillämpningen av andra stycket, skall de undersökningar som anges i artikel 1.1 utformas som uttömmande enkäter med avseende på de mejerier som svarar för minst 95 % av den mjölk som insamlas i medlemsstaten, och den resterande kvantiteten skall uppskattas på grundval av representativa urvalsundersökningar eller med hjälp av andra källor.

Medlemsstaterna får genomföra de månatliga undersökningarna som avses i artikel 4.1 a i form av representativa stickprov. Slumpfelet får inte överstiga 1 % jämfört med den totala nationella insamlingen (konfidensintervall 68 %).

2. Medlemsstaterna skall vidta alla åtgärder som erfordras för att åstadkomma uttömmande och tillräckligt noggranna resultat. De skall till kommissionen lämna all information som gör det möjligt att fastställa noggrannheten hos de lämnade resultaten, särskilt när det gäller följande:

a) De frågeformulär som har använts.

b) De försiktighetsåtgärder som har vidtagits för att undvika dubbelräkning.

c) De metoder som har använts vid överföringen av erhållna data från frågeformulären till gemenskapens tabeller.

Metodrapporter, uppgifternas tillgänglighet och tillförlitlighet samt alla andra frågor av betydelse för tillämpningen av detta direktiv skall en gång om året behandlas av den behöriga arbetsgruppen inom Ständiga kommittén för jordbruksstatistik. Den första metodrapporten skall överföras till kommissionen senast vid slutet av året som följer på detta direktivs ikraftträdande.

Artikel 6

1. Tabeller för överföring skall utarbetas i enlighet med förfarandet i artikel 7.

Dessa tabeller får ändras enligt samma förfarande.

2. Medlemsstaterna skall överföra resultaten som avses i punkt 3, inbegripet de uppgifter som medlemsstaterna enligt nationell lagstiftning eller praxis rörande statistisk insynsskydd har förklarat som insynsskyddade, i enlighet med bestämmelserna i rådets förordning (Euratom, EEG) nr 1588/90 av den 11 juni 1990 om utlämnande av insynsskyddade statistiska uppgifter till Europeiska gemenskapernas statistikkontor⁽¹⁾.

(1) EGT nr L 151, 15.6.1990, s. 1.

3. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna, snarast möjligt efter det att uppgifterna har sammanfattats och senast

- a) fyrtiofem dagar efter uppgiftsmånadens utgång, de månadsresultat som avses i artikel 4.1 a,
 - b) i juni året efter uppgiftsåret
 - de årsresultat som avses i artikel 4.1 b,
 - den rapport om genomförande som avses i artikel 4.2,
 - c) i september, året efter uppgiftsdagen, de resultat som avses i artiklarna 1.2 och 4.1 c.
4. Kommissionen skall sammanställa de uppgifter som medlemsstaterna har överlämnat och underrätta dessa om samtliga resultat.

Artikel 7

1. När hänvisning sker till det förfarande som fastställs i denna artikel, skall ordföranden hänskjuta ärendet till Ständiga kommittén för jordbruksstatistik, nedan kallad "kommittén", antingen på eget initiativ eller på begäran av företrädaren för en medlemsstat.
2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Kommittén skall avge sitt yttrande med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Vid omröstningen i kommittén skall de röster som avges av medlemsstaternas företrädare vägas enligt föredraget artikel 148.2. Ordföranden får inte rösta.
3. a) Kommissionen skall anta de föreslagna åtgärderna om de är förenliga med kommitténs yttrande.
 - b) Om de föreslagna åtgärderna inte är förenliga med kommitténs yttrande skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall besluta med kvalificerad majoritet.
 - c) Om rådet inte har beslutat inom tre månader från det att förslaget mottagits, skall kommissionen själv besluta att de föreslagna åtgärderna skall vidtas.

Artikel 8

Senast den 1 juli 1999 skall kommissionen till rådet avge en rapport om de erfarenheter som vunnits vid genomförandet av direktivet. Vid detta tillfälle skall kommissionen också framlägga resultaten av den analys som avses i artikel 4.2, i förekommande fall jämte förslag om definitiv period.

Artikel 9

1. Direktiv 72/280/EEG skall upphöra att gälla från och med den 1 januari 1997.
2. Hänvisningar till det upphävda direktivet 72/280/EEG skall tolkas som hänvisningar till detta direktiv.

Artikel 10

1. Medlemsstaterna skall anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 januari 1997. De skall genast informera kommissionen om detta.

När dessa bestämmelser antas av medlemsstaterna, skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller också skall en sådan hänvisning ges när de offentliggörs. Förfarandet för utformningen av denna hänvisning skall antas av medlemsstaterna.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område vilket omfattas av detta direktiv.

Artikel 11

Detta direktiv träder i kraft tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 12

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 19 mars 1996.

På rådets vägnar

W. LUCHETTI

Ordförande

RÅDETS DIREKTIV 96/17/EG

av den 19 mars 1996

om ändring av bilagan till direktiv 85/73/EEG om finansiering av hygienundersökningar och kontroller av färskt kött och fjäderfäkött som avses i bilaga A till direktiv 89/662/EEG och i direktiv 90/675/EEG

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets direktiv 85/73/EEG av den 29 januari 1985 om finansiering av hygienundersökningar och kontroller av färskt kött och fjäderfäkött enligt bilaga A till direktiven 89/662/EEG och 90/675/EEG⁽¹⁾, särskilt artikel 6.2 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽²⁾, och

med beaktande av följande:

För sådant fjäderfäkött som avses i direktiv 71/118/EEG⁽³⁾, har det minimibelopp som skall tas ut för undersökningar före och efter slakt fastställts fram till och med den 31 december 1995. Kommissionen har föreslagit att rådande situation skall behållas.

Rådet har inte avslutat granskningen av förslaget. De ifrågavarande reglerna bör följaktligen förlängas i förebyggande syfte i väntan på ett slutgiltigt beslut i frågan.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I bilagans kapitel I i punkt 1 e, inledningen, i direktiv 85/73/EEG, skall orden "till och med den 31 december 1995" ersättas av orden "till och med den 30 juni 1996".

Artikel 2

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv och skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Det skall tillämpas från och med den 1 januari 1996.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 19 mars 1996.

På rådets vägnar

W. LUCHETTI

Ordförande

⁽¹⁾ EGT nr L 32, 5.2.1985, s. 14. Direktivet senast ändrat genom direktiv 95/24/EG (EGT nr L 243, 11.10.1995, s. 14).

⁽²⁾ EGT nr C 12, 17.1.1996, s. 13.

⁽³⁾ EGT nr L 55, 8.3.1971, s. 23. Direktivet senast ändrat genom 1994 års anslutningsakt.

II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 31 oktober 1995

om statligt stöd från Freie und Handestadt Hamburg till EKSG-stålföretaget
Hamburger Stahlwerke GmbH, Hamburg

(Endast den tyska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(96/236/EKSG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, särskilt artikel 4 c i detta,

med beaktande av kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG av den 27 november 1991 om införande av gemenskapsregler för stöd till järn- och stålindustrin⁽¹⁾,

efter att ha uppmanat övriga medlemsstater och övriga berörda parter att enligt artikel 6.4 i ovan nämnda beslut lämna in sina synpunkter,

med beaktande av de synpunkter som mottagits, och

med beaktande av följande:

I

Den 6 juli 1994 beslutade kommissionen, på grund av flera ekonomiska åtgärder från Freie und Hansestadt Hamburg (nedan kallad Hamburg) till förmån för Hamburger Stahlwerke GmbH (nedan kallat HSW), att inleda ett förfarande enligt artikel 6.4 i beslut nr 3855/91/EKSG (gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin). Med informationen från den tyska regeringen som

underlag har kommissionen kommit till slutsatsen att ett lån från Hamburgische Landesbank Girozentrale (nedan kallad HLB) på 20 miljoner tyska mark till delägarna i Protei Produktionsbeteiligung GmbH & Co. KG (nedan kallat Protei) och en kredit från HLB till HSW under perioden 1984–1994 på 130–184 miljoner tyska mark, inklusive en svängning ("swing") på 10 miljoner tyska mark kan ha utgjort ett statligt stöd som är oförenligt med gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin och Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen (nedan kallat Parisfördraget).

Den 14 juli 1994 meddelade kommissionen genom en skrivelse den tyska regeringen om sitt beslut att inleda ett förfarande och anmodade den att lämna de synpunkter och den information, som den ansåg relevant. Svaret från de tyska myndigheterna av den 8 september 1994 innehöll ytterligare uppgifter om de aktuella ekonomiska åtgärderna och olika argument som stöd för den tyska regeringens uppfattning att dessa åtgärder inte utgör statligt stöd (i bilaga III till det här beslutet finns en utförlig redogörelse för den tyska regeringens ståndpunkter i de olika meddelandena).

Genom offentliggörandet i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*⁽²⁾ av den skrivelse i vilken kommissionen meddelade den tyska regeringen sitt beslut att inleda förfarandet, anmodas de övriga medlemsstaterna och de övriga berörda parterna att lämna synpunkter.

⁽¹⁾ EGT nr L 362, 31.12.1991, s. 57.

⁽²⁾ EGT nr C 293, 21.10.1994, s. 3.

Under förfarandets gång har kommissionen mottagit följande synpunkter:

- Regeringen i en medlemsstat meddelade att den betraktade de ekonomiska åtgärder som beskrevs i offentliggörandet som ett statligt stöd vilket snedvrider konkurrensen inom gemenskapen till skada för dem av HSW:s konkurrenter som är verksamma inom territoriet. De uppmanade kommissionen att noggrant undersöka alla transaktioner mellan HSW, HLB och Hamburg för att fastställa om de överensstämmer med gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin.
- Ett stort europeiskt stålföretag meddelade att de ekonomiska åtgärder som beskrevs i offentliggörandet enligt Parisfördraget och gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin är att betrakta som otillåtet stöd. Företaget sade sig tvivla på att HSW någonsin, och inte ens efter ytterligare kapitaltillskott, skulle kunna bli ekonomiskt bärkraftigt, eftersom HSW:s rapporterade produktivitet låg långt under jämförbara företag i Tyskland.
- En nationell sammanslutning av ståltillverkare underströk att det lån på 20 miljoner tyska mark som Proteis delägare fått beviljade och med vilket HSW:s ursprungliga bolagskapital anskaffades 1984 redan i sig utgjorde ett brott mot reglerna eftersom det inte hade anmälts till kommissionen i förväg. Sammanslutningen betraktade HLB:s lån till HSW åtminstone delvis som stöd som hade bidragit till att hålla en konkurrent till några av sammanslutningens medlemmar i drift under en tioårsperiod.

Synpunkterna skickades till den tyska regeringen genom en skrivelse av den 5 januari 1995 tillsammans med en uppmaning att yttra sig över dem. I en skrivelse med samma datum uppmanades den tyska regeringen att lämna detaljerad information om de pressmeddelanden i vilka det hade rapporterats att HLB hade förlängt krediten för HSW efter det att den hade gått ut i slutet av 1994.

I ett brev av den 11 januari 1995 meddelade den tyska regeringen kommissionen att krediten inte hade förlängts och att HSW hade sålts. Den meddelade även ytterligare detaljerad information om affären. I en skrivelse av den 7 februari 1995 lämnade den tyska regeringen in sina synpunkter på kommentarerna från andra medlemsstater och andra berörda parter och framförde information om försäljningen av bolagsandelar i HSW till nederländska *Venuda Investments B.V.* (nedan kallat Ispat), som ingår i Ispatkoncernen med säte i Jakarta, Indonesien.

I en skrivelse av den 13 mars 1995 bad kommissionen om ytterligare upplysningar om försäljningen av bolagsandelarna och de ekonomiska åtgärder som HLB och Hamburg vidtagit i samband med försäljningen. Den tyska regeringens svar inkom den 28 april 1995. I en skrivelse av den 10 maj 1995 bad kommissionen om ytterligare information, särskilt kopior av vissa underlag, som, med undantag av ett dokument som hade klassificerats

som hemligt och internt, översändes i en skrivelse av den 15 maj 1995. Den 22 maj 1995 ägde ett möte mellan företrädare för Hamburgs stadsfullmäktige, den tyska regeringen och kommissionen rum i Bryssel. I en skrivelse av den 14 juni 1995 lämnade den tyska regeringen kompletterande information och argument samt en kopia av underlagen för anbudsfordran med vilka försäljningen av HSW förbereddes.

Den 20 juni 1995 ägde ett möte mellan företrädare för Hamburgs stadsfullmäktige, den tyska regeringen och kommissionen rum i Hamburg i syfte att diskutera vissa detaljer i försäljningen av HSW och för utbyte av argument för en eventuell bedömning av fallet. I en skrivelse av den 25 juli 1995 och den 18 augusti 1995 lämnade de tyska myndigheterna ytterligare information om HSW:s finansiering sedan 1984 och hur det stöd som kommissionen beviljat under 1984 och 1985 hade använts.

II

Följande sakförhållande framgår av de mottagna uppgifterna:

Det gamla Hamburger Stahlwerke GmbH grundades 1961 och inledde sin stålverksamhet 1969. Under perioden 1969 till 1982 gick verksamheten med förlust förutom till åren 1974 och 1979.

Fram till 1981 täcktes förluster på totalt 204 miljoner tyska mark av HSW:s delägare *Korf Stahl AG* och *Ferrocantor Beteiligungsgesellschaft mbH*. 1982 uppgick företagets förluster till 172 miljoner tyska mark som inte täcktes av dess delägare. Den 20 januari 1983 inledde den behöriga domstolen ackordsförfarande. Ackordsförvaltaren försökte hitta en köpare till företaget för att försöka fortsätta driften. Den 9 december 1983 inledde domstolen konkursförfarande sedan man misslyckats med att uppnå förlikning.

Från 1972 förvärvade HLB andelar i gamla Hamburger Stahlwerke GmbH och förvaldade från 1974 konstant 49 % av andelarna som säkerhet för likviditets- och investeringskrediter, utan garanti eller jämförbar täckning från Hamburg. Vid tidpunkten för konkursförfarandets öppnande hade HLB utestående fordringar på 52 miljoner tyska mark, som inte täcktes av garantier från Hamburg. Fordringar på 129 miljoner tyska mark täcktes av Hamburg, som därigenom hade regressanspråk gentemot konkursboet. HLB:s och Hamburgs totala fordran på gamla Hamburger Stahlwerke GmbH behandlades inom ramen för konkursförfarandet inte som konkursfordran, eftersom en dom förkunnad i högsta instans⁽¹⁾ såg HLB som delägare i gamla Hamburger Stahlwerke GmbH och

(¹) Högsta domstolen i Tyskland (*Bundesgerichtshof*), dom den 19 september 1988, AZ. II ZR 255/87 = *Der Betrieb* 1988, s. 2141. Lägre instanser: *Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg*, dom den 24 juli 1987, 11 U 182/86 = *Der Betrieb* 1987, s. 1778 och *Landgericht Hamburg*, dom den 15 augusti 1986, 3 O 288/84.

som Hamburgs förvaltare. Domstolens slutsats ledde till den rättsliga konsekvensen att varje likviditetstillskott efter 1981 skulle behandlas som eget kapital, även om det formellt skedde i form av lån. Lånen betraktades som lån i syfte att ersätta eget kapital. HLB:s och Hamburgs fordringar skulle följaktligen bara ha återbetalats, om likvidationen av gamla Hamburger Stahlwerke GmbH, inom ramen för konkursförandet, hade givit ett över-skott efter det att prioriterade och oprioriterade fordrings-ägare erhållit tillfredsställande ersättning.

Eftersom ackordsförvaltaren, och den senare konkursför-
valtaren, utan framgång hade försökt hitta en köpare till
anläggningen redan inom ramen för ackordsförandet,
beslutade HLB och Hamburg att stödja fortsatt drift i ett
nytt företag, som skulle överta de gamla anläggningarna
från gamla Hamburger Stahlwerke GmbH till värdet vid
fortsatt drift. De förväntade sig, enligt den tyska regerin-
gen, åtminstone en partiell återbetalning av sin fordran på
181 miljoner tyska mark.

Konkursförvaltaren och VD:n för företaget lade fram en
omstruktureringsplan. De bildade *Protei Produktionsbe-
teiligung GmbH & Co. KG* och övertog i början av
1984 rörelsen och anläggningarna från gamla Hamburger
Stahlwerke GmbH genom det nybildade *Neue
Hamburger Stahlwerke GmbH*, ett dotterbolag som ägs
till 100 % av Protei. Bolaget döptes senare under 1984
om till Hamburger Stahlwerke GmbH (HSW).

Gamla Hamburger Stahlwerke GmbH försattes i likvida-
tion. Den tyska regeringen rapporterade att lösningen att
fortsätta driften av gamla Hamburger Stahlwerke GmbH,
inom ramen för ett övertagande bolag, ledde till en
minskning av HLB:s förluster i samband med finansie-
ringen av gamla Hamburger Stahlwerke GmbH från 52
miljoner tyska mark till mindre än 5 miljoner tyska mark,
dvs. en minskning med cirka 90 %. Hamburgs förluster
minskade från 129 miljoner tyska mark till 52 miljoner
tyska mark dvs., med 77 miljoner tyska mark eller ungefär
60 %.

Proteis ursprungliga bolagskapital, 20,2 miljoner tyska
mark, anskaffades genom ett lån på 20 miljoner tyska
mark från HLB till Proteis delägare, konkursförvaltaren
och VD:n för HSW. Hamburg ställde ett belopp på 20
miljoner tyska mark till HLB:s förfogande vilket skulle
användas för lånet till Proteis delägare. Endast en liten del
av Proteis ursprungliga bolagskapital kunde tas direkt från
Proteis delägare, som bidrog med vardera 100 000 tyska
mark. HSW:s ursprungliga egna kapital, 20,2 miljoner
tyska mark, kom från dess egen delägare Protei som
använde det kapital som det erhållit från Hamburg genom
konkursförvaltaren, VD:n och HLB.

Avtalet mellan HLB, Protei, VD:n och konkursförvaltaren
föreskrev att ränta och amortering endast skulle betalas
om HSW gick med vinst. Räntan bestämdes till diskonto
plus 7,5 %, dock lägst 15 % per år. Parterna överenskom
att VD:n och konkursförvaltaren inte skulle ansvara för
lånet, inklusive ränta och amortering, med sina egna
privata tillgångar och att alla skatter eller övriga kostnader
som uppkommer genom Proteis engagemang i HSW
skulle ersättas av HLB. Protei avstod från anspråk på
vinstutdelning från HSW i förhållande till lånebeloppets
andel av HSW:s totala bolagskapital.

Avtalet angav dessutom att Protei skulle fortsätta driften
av HSW, att Protei inte fick besluta att likvidera HSW
utan godkännande från HLB och att beslut om företags-
ledningen eller bolagsstyrelsen skulle fattas i samförstånd
med HLB. Vidare angavs att Protei inte får sälja andelar i
HSW utan HLB:s samtycke. Vidare avtalades att Protei var
skyldigt att på begäran av HLB inleda förhandlingar med
köpintressenter. HLB förbehöll sig rätten att vid förhand-
lingar om försäljning av HSW medverka som observatör.

I sitt meddelande av den 8 september 1994 meddelade
den tyska regeringen att till följd av den kontrakts-
överenskommelse som gav HLB/Hamburg ett avgörande
inflytande över HSW:s företagsledning utsattes Hamburg,
utan att bli delägare, för samma risker som en delägare
som sätter in riskkapital.

Mellan 1984 och 1994 amorterades 2,8 miljoner tyska
mark och 2,7 miljoner tyska mark betalades i ränta på
HLB:s lån på 20 miljoner tyska mark. Den 19 juni 1986
utökades HSW:s bolagskapital med 11,5 miljoner tyska
mark från egna medel.

Omstruktureringskonceptet stöddes av det bidrag som
kommissionen beviljat (46 miljoner tyska mark för inves-
teringar, nedläggningskostnader, forskning och utveckling
samt driftsförluster och en statlig garanti på 40 miljoner
tyska mark). HSW erhöll slutligen bara 23,5 miljoner
tyska mark för investeringar, nedläggningskostnader och
driftsförluster. Resterande belopp på 22,5 miljoner tyska
mark betalades aldrig ut då den tyska regeringen vägrade
betala sin del av kapitaltillskotten för investeringar,
eftersom en del av de investeringarna redan hade genom-
förts av gamla HSW och en del aldrig genomfördes. Den
tyska regeringen vägrade dessutom att betala sin andel på
15 miljoner tyska mark, eftersom tillskotten för driftsför-
luster berodde på förluster från gamla HSW, som var
försatt i konkurs, och inte på utgifter som nya HSW
skulle bära. Godkända garantier på 27 miljoner tyska
mark togs aldrig i anspråk eftersom HSW hade bestämt
sig för andra finansieringsmöjligheter.

När HSW inledde sin verksamhet 1984, beviljade HLB
företaget en kredit på 130 miljoner tyska mark. Krediten
beviljades på grundval av ett kontrakt som skulle förnyas

varje år. 60 % av krediten (78 miljoner tyska mark) beviljades på uppdrag av Hamburg. Enligt föreskrifterna i den tyska lagstiftningen (§ 778 i den tyska lagsamlingen, BGB) är Hamburg skyldigt att ersätta banken för alla kostnader som uppkommer i samband med uppfyllandet av kontraktet på samma sätt som om banken hade fått en garanti som säkerhet för krediterna (§§ 765 ff BGB). Krediten säkrades genom en överföring av ägarskapet genom en garanti bestående av omsättningstillgångarna och genom att överföra HSW:s fordran på tredje part. Den tyska regeringen informerade kommissionen om att värdet på säkerheterna under perioden 1984–1994 uppskattades på följande sätt:

Datum	Säkerheter i miljoner tyska mark	Säkerheter (% av krediten)
30.12.1984	144,0	110,7
30.12.1985	157,2	120,9
30.12.1986	130,0	100,0
30.12.1987	144,1	110,8
30.12.1988	172,4	132,6
30.12.1989	174,7	134,3
30.12.1990	204,3	157,1
30.12.1991	167,0	128,4
30.12.1992	179,1	137,7
30.12.1993	208,4	138,9
30.12.1994	204,6	117,5

Under perioden 1984–1993 gick HSW med förlust förutom under fyra år. Följande uppställning visar resultaten för den vanliga affärsverksamheten i miljoner tyska mark:

1984	+ 13,3
1985	- 2,6
1986	+ 1,3
1987	- 16,5
1988	- 5,7
1989	+ 15,7
1990	+ 8,9
1991	- 8,5
1992	- 19,8
1993	- 24,4

Fram till 1992 utnyttjades HLB:s kredit aldrig helt och hållet. HSW:s förluster uppgick 1992 till cirka 20 miljoner tyska mark. Företaget behövde en förlängning av den kredit som skulle löpa ut vid årets slut och ytterligare en kredit i samma storlek för att kunna fortsätta verksamheten. HLB själv, som agerade som en affärsbank som är

bunden till samma noggrannhet som en ordentlig affärsman, vägrade öka krediten. På anmodan av Hamburg beviljade HLB slutligen en ökning av krediten med 20 miljoner tyska mark i december på de villkor som Hamburgs kreditkommission ställt att företaget lämnar ett lämpligt omstruktureringskoncept.

1993 gjorde HSW en förlust på 24,4 miljoner tyska mark. Företaget behövde en förlängning av den kredit på 150 miljoner tyska mark som skulle löpa ut vid årets slut och en ökning av krediten för att kunna fortsätta verksamheten. Ledningen för HLB vägrade förlänga krediten. Banken var inte ens beredd att fortsätta sitt tidigare åtagande på 52 miljoner tyska mark som inte täcktes av Hamburgs kreditåtagande. Hamburg uppdrog åt HLB att med verkan från början av 1994 förlänga krediten och öka den med 24 miljoner tyska mark samt ge en svängning på 10 miljoner tyska mark. Den totala krediten, inklusive svängningen, omfattades därmed av Hamburgs förpliktelse att gottgöra banken för alla kostnader i samband med krediten. Hamburg övertog därigenom alla ekonomiska risktaganden i samband med lånen till företaget.

Ett expertutlåtande från januari 1994 som gjordes på begäran av Hamburgs kreditkommission kom fram till att staden Hamburg skulle drabbas av en förlust på cirka 200 miljoner tyska mark om HSW skulle gå i konkurs. Enligt utlåtandet vore en privatisering av företaget den bästa lösningen, eftersom kostnaderna för staden skulle bli lägre än om stödet skulle fortsätta fram till sanering. Man beslutade att inleda förhandlingar med köpintressenter för att senare kunna få tillbaka åtminstone en del av lånen.

I februari 1994 överlät Protei sina andelar i HSW till VD:n. I gengäld övertog VD:n de resterande åtagandena på 17,2 miljoner tyska mark av lånet på 20 miljoner tyska mark för bolagskapital gentemot HLB och betalade en köpeskilling på endast 275 000 tyska mark. Köpeskillingen anskaffades genom ett lån från HLB. Även VD:n fick rättigheten att amortera lånen genom att föra över andelar från HSW till HLB och det oavsett om värdet på andelarna skulle vara tillräckligt för att täcka bankens fordringar.

I augusti 1994, kort efter kommissionens beslut att inleda det aktuella förfarandet, färdigställde en privat investeringsbank, som fått i uppdrag av Hamburg att organisera och samordna försäljningen av HSW, en anbudsinfordran i vilken nationella och internationella stålproducerande företag anmodades att inkomma med anbud för vidare befordran till HSW. I underlagen för anbudsinfordran informerades presumtiva anbudsgivare att VD:n hade gett fullmakt åt Hamburg att förfoga över andelarna i HSW och att Hamburg, med stöd av investmentbanken, skulle sköta försäljningen av HSW.

Genom ett avtal daterat den 27 december 1994 övertogs HSW av Ispat. Överföringen av andelarna trädde i kraft den 1 januari 1995. Köpeskillingen för bolagsandelarna på 10 miljoner tyska mark erlades till VD:n som omedelbart överförde beloppet till HLB. VD:n överlät bolagsandelarna till Ispat på uppdrag av HLB, då banken hade en fordran på VD:n att fransäga sig sina andelar i HSW; härigenom hade VD:n reglerat sin skuld till banken som uppkom genom lånet på 20 miljoner tyska mark från 1984 och lånet på 275 000 tyska mark till köpeskillingen för andelarna i HSW.

Under 1994 utnyttjades krediten nästan till maximibeloppet. Den 15 september 1994 exempelvis utnyttjade HSW 173,7 miljoner tyska mark av krediten. Den 30 december 1994 hade HSW utnyttjat 166,7 miljoner tyska mark av krediten. Den 31 december 1994 hade HLB ett krav gentemot HSW ur krediten på 154,1 miljoner tyska mark som till fullo täcktes genom kreditåtagandet från Hamburg. Den tyska regeringen förklarade inte hur och varför användandet av krediten mellan dessa båda dagar hade sjunkit. Den tyska regeringen informerade inte kommissionen om svängningen på 10 miljoner tyska mark hade tagits i anspråk.

HLB och Ispat slöt ett separat avtal samma dag som avtalet mellan Ispat och VD:n om överlåtelsen av bolagsandelarna undertecknades. Detta avtal om försäljningen av de fordringar som HLB hade gentemot HSW och som uppstått genom krediten till Ispat, beskriver den viktigaste delen av kontraktsöverenskommelsen om försäljningen av HSW. Avtalet skrevs i nära anslutning till den avtalsmodell som hade använts av den tidigare Treuhandanstalten, som hade hand om privatiseringen av de tidigare statliga företagen i f.d. DDR. I inledningen till avtalet sägs att Hamburg "har ett starkt intresse av att fortsätta driften av HSW och därigenom behålla arbetsplatserna". I förordet sägs vidare att HSW:s egna kapital är negativt och "att ytterligare likviditetstillskott genom HLB [...] i nuvarande situation inte kan komma i fråga". HSW tycktes alltså vara konkursfärdigt.

I avtalet sägs vidare att lånet från HLB skall uppfattas som ett lån som skall ersätta eget kapital, dvs. att lånet om företaget skulle gå i konkurs inte skall behandlas som konkursfordran utan som eget kapital, som en delägare tillförde företaget vid en tidpunkt då företaget behövde kapital för att undvika konkurs. Enligt avtalsvillkoren skall de totala fordringarna gentemot HSW överföras från HLB till Ispat mot en köpeskillning som räknas ut med hjälp av en komplicerad formel. Det belopp som fastställs genom denna formel kan betecknas som "likvidations- och avståendevärde." Det är det belopp som Ispat skulle kunna få om man beslutar sig att upphöra med driften av HSW

och för att omedelbart realisera alla anläggningar, förråd och fordringar. Den köpeskillning som fastställs genom formeln minskas med kostnaderna för friställning av upp till hundra anställda och personer från HSW:s företagsledning, kostnaderna för inställning av driften vid två dotterbolag och en del av kostnaderna för genomförandet av avtalet. I avtalet sägs vidare att Ispat väntar sig att Hamburg tar ansvar för all gammal miljöpåverkan på det område som HSW använt. HLB accepterade att saneringskostnaderna drogs av från köpeskillingen om Hamburg inte skulle ta detta ansvar. De tyska myndigheterna uppskattar köpeskillingen, som inte är fastställd ännu, till 44 till 74 miljoner tyska mark (28 till 48 % av det belopp som tagits i anspråk av HLB:s kredit). Ispat behöver inte själva skaffa fram hela köpeskillingen omedelbart. Den skulle finnas på ett kreditkonto hos HLB, garanterad genom en garanti som Ispat ställer, och som kan sägas upp tidigast 31 december 1995.

Enligt avtalsvillkoren skall köparen av HSW fortsätta driften av HSW på samma nivå som den genomsnittliga produktionen 1994. Köparen skall även ansvara för att HSW huvudsakligen tillverkar kvalitetsstål och måste genomföra investeringar på minst 70 miljoner tyska mark. Vidare skall 630 arbetsplatser finnas kvar och köparen skall innehålla andelsmajoritet i HSW till åtminstone slutet av 1999 och skjuta till 30 miljoner tyska mark som eget kapital. Dessutom skall köparen acceptera att HLB övervakar att dessa villkor efterlevs. Förpliktelserna, som gäller till slutet av 1999, är belagda med avtalsvite.

Med anledning av det förfarande som kommissionen inledde i juli 1994 överenskom parterna om att de skulle göra allt för att avvärja eventuella åtgärder från kommissionen inom ramen för de rättsliga möjligheterna i fråga om krediter eller säkerheter för dessa som Hamburg ställt. De överenskom att vid behov anpassa avtalet så att HSW:s fortlevnad skulle garanteras. HLB tillkännagav "att Ispat och HSW inte skulle behöva stå för eventuella finansiella kostnader som kunde bli följden av ett kommissionsbeslut".

III

Den tyska regeringen är av uppfattningen att de ekonomiska åtgärderna från Hamburg och HLB i fråga om HSW inte utgör statligt stöd.

I fråga om lånet på 20 miljoner tyska mark som beviljades för att anskaffa HSW:s ursprungliga bolagskapital, medgav den att Hamburg hade övertagit en ekonomisk risk som motsvarar den som en delägare tar när han skjuter till riskkapital. Den tyska regeringen anser dock att en privat investerare i en marknadssituation hade förhållit sig på exakt samma sätt.

Efter konkursen av gamla Hamburger Stahlwerke GmbH hade Hamburg och HLB fordringar på 181 miljoner tyska mark som den behöriga domstolen ansåg komma från lån som syftade till kapitalersättning. Resultatet blev att de bara hade fått tillbaka pengar om, inom ramen för konkursförfarandet, alla andra, prioriterade och oprioriterade, fordringsägare fått sin ersättning. Ackordsförvaltaren hade redan utan resultat försökt hitta en köpare som var beredd att fortsätta driften. När domstolen inledde konkursförfarandet beslutade Hamburg och HLB att stödja övertagandet av verksamheten till värdet vid fortsatt drift, för att på så vis öka konkursboets värde så mycket att åtminstone en delvis återbetalning av de utestående fordringarna skulle bli möjlig. De tyska myndigheterna anser att en privat investerare i samma situation skulle ha ställt det kapital som behövs för verksamhetens fortsatta drift till förfogande.

Den tyska regeringen anser dessutom att det lån på 20 miljoner tyska mark som beviljades på uppdrag av Hamburg skulle anses vara täckt av de kommissionsbeslut från 1984 och 1985 i vilka statliga garantier för HSW på upp till 40 miljoner tyska mark beviljades. Beviljade garantier på 27 miljoner tyska mark togs aldrig i anspråk eftersom bolaget hade bestämt sig för andra finansieringsformer.

I fråga om krediten fäster de tyska myndigheterna vikt vid det faktum att den hela tiden täcktes av säkerheten som även en privat bank hade ansett tillräckliga för en motsvarande kredit. Delstatsbanken HLB valdes enbart för att den tack vare sin ställning kunde erbjuda bättre villkor än privata banker. Det faktum att 60 % av krediten från början täcktes av kreditåtagandet från Hamburg förklarades med att HSW inte hade något eget fabriksområde och därför inte kunde erbjuda någon säkerhet i form av fastigheter. Enligt den tyska regeringen är HLB känd som en mycket försiktig bank som lägger stor vikt vid att utesluta även de minsta risker i samband med sina affärer. Det faktum att HLB krävde en extra säkerhet i form av Hamburgs kreditåtagande tyder, enligt den tyska regeringen, inte på att en privat bank inte hade givit motsvarande kredit utan en sådan extra säkerhet. Den tyska regeringen anser alltså att Hamburgs kreditåtagande skall uppfattas som en riskförskjutning från HLB till Hamburg, som bara hade en intern effekt på Hamburgs budget, men som inte har något att göra med HSW. Den tyska regeringen anser därför att krediten, åtminstone under perioden från och med 1984 till och med 1992, inte utgjorde statligt stöd.

Vad gäller den på uppdrag av Hamburg och med all riskburen av delstaten beviljade utvidgade krediten på 20 miljoner tyska mark i december 1992, betonade den tyska regeringen att HLB stod inför valet att antingen bevilja

den utvidgade krediten i syfte att upprätthålla driften av HSW eller att avskriva hela engagemang som olönsamt. Hamburgs kreditåtagande, som fungerar som en garanti för HLB:s engagemang, skulle enligt den tyska regeringen endast ses som en ansträngning från Hamburgs sida att avlasta sitt dotterbolag HLB från de juridiska riskerna med lånen som syftade till att ersätta eget kapital. Kreditåtagandet var enligt den tyska regeringen inte avgörande för bankens beslut i december 1992 att bevilja en utvidgning av krediten. En privat bank som hade stått inför valet att antingen fortsätta och utvidga sitt engagemang eller förlora hela det satsade kapitaliet hade gjort samma val.

Vad gäller förlängningen av krediten i december 1993, utvidgningen av densamma med 24 miljoner tyska mark plus en svängning på 10 miljoner tyska mark och Hamburgs utvidgade kreditåtagande för HSW:s totala finansiering är den tyska regeringen av den uppfattningen att Hamburgs inställning var motiverad med tanke på att företaget under socialt och företagsekonomiskt ansvarsfulla former skulle kunna överföras till privat risktagande.

HLB var inte beredd att fortsätta sitt engagemang, inte ens med tanke på det belopp på 52 miljoner tyska mark som banken tidigare ställt till förfogande och som var säkrat via HSW:s omsättningstillgångar. Den tyska regeringen anser att detta agerande kan förklaras genom en ny dom⁽¹⁾ som rörda frågan om kapitalersättande lån och som ledde till slutsatsen att hela krediten som HLB beviljat skulle utgöra ett sådant kapitalersättande lån, som i händelse av konkurs skulle gå fullständigt förlorat.

Hamburg, som löpte samma risk med sitt engagemang på 98 miljoner tyska mark, beslutade att ställa den nödvändiga finansieringen till förfogande för att möjliggöra åtminstone en delvis återbetalning av lånet samt fortsatt drift av företaget efter en ordnad överföring av bolaget till privat risktagande. Den tyska regeringen anser att det här engagemang från Hamburgs sida kan jämföras med en högriskinvestering (skräpobligation) som enligt rapporter kan fås mot en ränta av 15 % på den amerikanske finansmarknaden. Om HSW:s totala finansiering efter december 1993 skulle utgöras av stöd så skulle, enligt den tyska regeringen, detta belopp vara begränsat till denna räntesats eftersom företaget hade haft möjlighet att ordna sin finansiering via den typen av amerikanska skräpobligationer.

⁽¹⁾ Denna dom från högsta domstolen (Bundesgerichtshof) av den 13 juli 1992, offentliggjord den 2 oktober 1992 i Der Betrieb, s. 2026, rörda ett mål, som inte har någon anknytning till det aktuella, i vilket en långivare hade samma avtalsmässiga förhållande till låntagaren som HLB hade till HSW.

Som komplettering framhöll den tyska regeringen samma argument som i frågan om utvidgningen av krediten på 20 miljoner tyska mark från december 1992. Den tyska regeringen anser att en privat bank hade uppträtt likadant som Hamburg när staden fattade beslut att täcka hela krediten plus en utvidgning på 24 miljoner tyska mark och en svängning på 10 miljoner tyska mark.

IV

Hamburger Stahlwerke GmbH är ett företag som omfattas av artikel 80 i Parisfördraget då det tillverkar produkter som finns upptagna i bilaga I till Parisfördraget, varvid Parisfördraget och gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin kan appliceras.

Statligt stöd enligt artikel 4 c i Parisfördraget är, bland annat, överföringar av statliga medel till statliga eller privata stålföretag i form av andelsköp, kapitaltillskott eller jämförbar finansiering som inte kan betraktas som tillförsel av riskkapital i enlighet med den investeringspraxis som är gängse i en marknadsekonomi och med utsikter om avkastning eller annan utdelning till det aktuella företaget⁽¹⁾.

Hamburger Stahlwerke GmbH var sedan det grundades 1984 i praktiken ett delstatligt företag. Delstaten bidrog med hela bolagskapitalet och förde in det i företaget via HLB, konkursförvaltaren, VD:n och Protei. De bägge delägare som kontrollerade Protei, som var HSW:s enda delägare och som samtidigt utgjorde företagsledningen, dvs. konkursförvaltaren och VD:n, var bundna av hårda avtalsvillkor, som hade tagit ifrån dem de befogenheter man vanligtvis förknippar med en företagsledning.

Det sammantagna avtalsläget 1984 gav Hamburg kontrollen över HSW via HLB. Parisfördraget berör dock enligt artikel 83 inte i något hänseende egendomsförhållandena för de företag som bestämmelserna i fördraget gäller. Medlemsstaterna har full frihet att driva stålföretag under statlig kontroll.

I fråga om det lån på 20 miljoner tyska mark som Hamburg ställde till Proteis förfogande via HLB för att på så sätt skaffa fram HSW:s ursprungliga bolagskapital, kan man konstatera att tillhandahållandet av lånet är att jämställa med direkt anskaffande av eget kapital. I avtalet

mellan den delstatliga banken, som handlade på anvisning av Hamburg, och låntagarna angavs att delstaten bara skulle erhålla amortering och ränta om HSW gick med vinst. Med dessa bestämmelser som grund betalades under en tioårsperiod endast 2,8 miljoner tyska mark i amortering och 2,7 miljoner tyska mark i ränta. Försäljningen av bolagsandelarna, som skulle ersätta återbetalningen av lånet, täckte ett extra belopp på 10 miljoner tyska mark, vilket gjorde att den slutliga förlusten för Hamburg i fråga om bolagskapitallånet slutade på 4,5 miljoner tyska mark, och det utan att den förräntning som man normalt kunde räkna med togs med i beräkningen. Ränte- och amorteringsvillkoren för bolagskapitallånet speglar den avkastning som en investerare som satsar riskkapital i ett bolag med begränsad ansvarighet kan förvänta. Lånet är därför att betrakta som anskaffande av eget kapital.

Den tyska regeringens argument att även en privat investerare skulle vara beredd att ställa eget kapital till HSW:s förfogande för fortsatt drift av gamla Hamburger Stahlwerke GmbH övertygar inte. Vid bedömningen av frågan om tillhandahållande av statliga medel överensstämmer med gängse praxis i en marknadsekonomi, har kommissionen som grund haft förhållningssättet hos en finansiär som befinner sig i exakt samma läge som staten. Ackordsförvaltaren hade under ett års tid utan resultat försökt hitta en privat investerare som var beredd att ta över verksamheten. Reaktionen från finansiärer som, inom ramen för dessa ansträngningar inbjöds att överta företaget, visar att en privat investerare som inte har särskild anknytning till gamla Hamburger Stahlwerke GmbH inte skulle ha ställt något riskkapital till förfogande för att finansiera ett övertagande bolag.

När kommissionen 1984 undersökte de stöd som var förknippade med den omstruktureringsplan som den tyska regeringen presenterade, bedömde man att företaget var ekonomiskt livskraftigt då man ansåg att avsikten från den privata investeraren Protei att skjuta till eget kapital utgjorde tillräckligt skäl för detta. De stöd med vilka företaget ansågs ekonomiskt livskraftigt, betraktades utifrån att de begränsades till det stöd som krävdes för omstrukturen av HSW. Det faktum att man inte ens med möjligheten till dessa kraftiga stöd (avsikten att godkänna stöden meddelades kommissionen redan 1982) kunde hitta någon privat investerare som var beredd att överta gamla Hamburger Stahlwerke GmbH understryker att en privat finansiär inte skulle vara beredd att skjuta till riskkapital.

Det faktum att HLB även bidrog till finansieringen av nya HSW tyder inte på motsatsen. HLB:s villkor för lånen inom ramen för krediten tillät inte att dessa från början jämställdes med eget kapital. HSW måste betala ränta

⁽¹⁾ Se EG-domstolen, mål C 40/85, Belgien mot kommissionen, 1986, s. 2321, 2345; C 303/88 Italien mot kommissionen, 1991, s. I-1433, I-1476 ("ENI Lanerossi"), kommissionens beslut nr 3855/91/EKSG, EGT nr L 362, 31.12.1991, s. 57, femte stycket under II och meddelande från kommissionen till medlemsstaterna om statliga företag, EGT nr C 307, 13.11.1993, s. 3, nummer 10 till 21.

även de år företaget inte gick med vinst. Banken fick dessutom säkerheter som täckning för lånet, som gällde under den tiden då lånet inte betraktades som ersättning av eget kapital.

Av det skälet kan man fastställa att lånet från Hamburg via HLB och Protei på 20 miljoner tyska mark som ursprungligt eget kapital för HSW utgör statligt stöd.

Kommission godkände 1984 och 1985 delstatliga garantier till förmån för HSW på upp till 40 miljoner tyska mark. Garantier på upp till 27 miljoner tyska mark togs aldrig i anspråk. Då ett kreditåtagande, enligt tysk lag, leder till ett ansvar för uppdragsgivaren (§§ 778, 765 ff BGB), kan Hamburgs kreditåtagande jämföras med en garanti. Det ansvar som åtagandet innebär är detsamma som ansvaret förknippat med en garanti. Det stöd som är förknippat med bolagskapitallånet på 20 miljoner tyska mark är därmed täckt av kommissionens beviljanden från 1984/85.

I fråga om den kredit som sedan 1984 godkänts av HLB och som till stora delar betalats via Hamburgs kreditåtagande, är det lämpligt att undersöka strukturen på de finansiella åtgärder som är förknippade med bildandet av nya HSW som övertagande bolag.

När konkursförfarandet för gamla HSW inleddes stod det klart att HLB:s fordringar på 52 miljoner tyska mark och Hamburgs på 129 miljoner gentemot gamla HSW inte skulle kunna betalas tillbaka.

Orsaken till det var att både lånet från Hamburg och lånet från HLB betraktades som ersättning av eget kapital, vilket fick till resultat att en återbetalning inom ramen för konkursförfarandet bara skulle kunna ske efter det att prioriterade och oprioriterade fordringsägare fått sina pengar. Nedläggning av företaget skulle ha lett till kostnader för iordningställande av fabriksområdet, sociala kostnader och försäljning av konkursboet till styckningsvärde, som är betydligt lägre än värdet vid fortsatt drift.

Under dessa omständigheter var HLB berett att delta i finansieringen av nya HSW i form av lån för åtminstone få tillbaka en del av sina utestående fordringar. Slutligen återfördes 90 % av de utestående 52 miljonerna tyska mark HLB:s beslut att på egen risk ställa ett lån av samma storlek, 52 miljoner tyska mark, till förfogande för att finansiera en konstruktion som ledde till detta resultat, förefaller ekonomiskt förnuftigt.

Hamburg beviljade, via HLB, bolagskapitallånet på 20 miljoner tyska mark, täckte 78 miljoner tyska mark av krediten för finansieringen av nya HSW:s affärer och erbjöd eget stöd på ungefär 23,5 miljoner tyska mark (resten av stödet skulle finansieras av förbundsrepublikens budget) samt garantier på upp till 40 miljoner tyska mark. Det totala stödet från Hamburg, förutom garantierna, uppgår alltså till ungefär 121,5 miljoner tyska mark.

Det är uppenbart att HLB och Hamburg endast avsåg att erbjuda ett belopp som motsvarade deras utestående fordringar i syfte att fortsätta driften inom ramen för ett övertagande bolag för att därigenom undvika de extra kostnaderna för en nedläggning.

HLB mottog slutligen en återbetalning på 90 % av sin gamla fordran på gamla HSW. Hamburg mottog en återbetalning på 60 % av sin gamla fordran. Den viktiga skillnaden bestod i strukturen på säkerheterna, som HLB och Hamburg hade fått som täckning för krediten. HLB, som formellt även var kreditgivare för den kredit på 78 miljoner tyska mark som beviljats på order av Hamburg, mottog säkerheter genom överföring av ägarskapet via säkring av omsättningstillgångarna och överföring av skulderna gentemot HSW. Då Hamburgs kreditåtagande till HLB ledde till förpliktelse för Hamburg att ersätta banken för alla kostnader uppkomna i samband med andelen på 78 miljoner av krediten, skulle säkerheterna bara ha täckt den här delen av krediten bara då och i den omfattningen som värdet på säkerheterna översteg det lån som HLB beviljade på egen risk. Då säkerheterna efter värdena vid fortsatt drift värderades till mellan 144 miljoner tyska mark 1984 och 204 miljoner tyska mark 1994 kan man anta att säkerheternas styckningsvärde hela tiden översteg beloppet på 52 miljoner tyska mark. Det faktum att köpeskillingen som Ispat med avtalsformeln som grund skulle betala, för närvarande uppskattas till mellan 44 och 74 miljoner tyska mark, stödjer denna slutsats. HLB beviljade krediten med en säkerhet som gjorde att bankens krav skulle tillgodoses innan Hamburg kunde dra nytta av säkerheterna.

Under perioden 1984 till 1992 när den löpande krediten beviljades och regelbundet förnyades, hade nya HSW inte så svåra ekonomiska svårigheter att ytterligare tillskott av eget kapital från delägare behövdes för att undvika konkurs. Företaget hade tillräckligt eget kapital för att kunna täcka affärerna som delvis gick med underskott. Därför behövde inte HLB hysa någon oro för att förlora säkerheterna på grund av den tyska lagstiftningen om kapitalersättning lån, även om avtalskonstruktionen för grundandet av nya HSW var ett tydligt försök att kringgå lagen.

Den ursprungliga beräkning som HLB och Hamburg gjorde om möjligheten att få sina utestående fordringar gentemot gamla HSW återbetalda visade sig stämma mycket bra. HLB mottog en återbetalning på 90 % av sina utestående fordringar, som saknade säkerhet inom ramen för konkursförfarandet gentemot gamla HSW:s omsättningstillgångar och ersatte denna med en ny fordran på samma belopp på basis av den kredit som beviljades på egen risk, som nu dock var säkrad via nya HSW. Endast om HSW:s ekonomiska läge hade försämrats så mycket att man varit tvungen att tillföra nytt kapital, hade HLB behövt räkna med samma svårigheter som vid konkursen för gamla HSW, eftersom lagstiftningen om lån som syftade till att ersätta eget kapital skulle ha varit relevant. När HLB beviljade krediten kunde banken förlita sig på två viktiga punkter: För det första var det då inte allmänt bekant att avtalskonstruktionen som låg till grund för bildandet av nya HSW var en möjlighet att kringgå de bestämmelser som reglerar lån i syfte att ersätta eget kapital, vilket innebar att senare konkursförvaltare skulle riskera en process. För det andra, och viktigare, hade Hamburg klargjort sin inställning att hålla driften i gång i nya HSW för att säkra arbetstillfällena. HLB kunde av förnuftsmässiga skäl anta att Hamburg skulle vara berett att hjälpa HSW om företagets ekonomi skulle försämrats.

Dessa slutsatser stöds av Hamburgs agerande i december 1992 och december 1993 då HSW råkade i finansiella svårigheter och behövde extra kapital för att kunna fortsätta verksamheten. I december 1992 behövde HSW en utvidgad kredit på 20 miljoner tyska mark sedan företaget under 1991 och 1992 gjort driftsförluster på 8,5 respektive 19,8 miljoner tyska mark. HLB och Hamburg var tvungna att besluta om krediten skulle förlängas och utvidgas. HLB beslutade att förlänga den kredit på 52 miljoner tyska mark man gett på egen risk och utan täckning via kreditåtagandet från Hamburg; banken vägrade dock att delta i någon utvidgning av krediten. Hamburg beslutade att inte bara förnya kreditåtagandet på sin andel som var 78 miljoner tyska mark utan gav HLB i uppdrag att bevilja den nödvändiga utvidgningen på 20 miljoner tyska mark Hamburg höjde därmed sin täckning av risken för krediten från 60 till 65,4 %.

På grundval av dessa överväganden beträffande bakgrunden till bildandet av nya HSW verkar HLB:s agerande förståeligt. HLB hade förklarat sig beredd att ställa 52 miljoner tyska mark av krediten till förfogande, dvs. samma belopp som banken räknade med att få tillbaka genom det finansierade övertagandet. I december 1982, åtta år efter inledandet av konkursförfarandet om gamla HSW:s förmögenhet stod det klart att HLB hade varit framgångsrik i det att man fått tillbaka 90 % av fordringarna gentemot gamla HSW. Banken avsåg uppenbarligen inte att ställa ytterligare finansiering till nya HSW:s förfogande, särskilt inte som hela den europeiska stålmarknaden befann sig i svår kris, och vägrade följaktligen en utvidgad kredit på egen risk.

Den tyska regeringens argument att en privat bank hade beviljat den nödvändiga utvidgningen av krediten, eftersom hela lånet annars hade gått förlorat, övertygar inte. HLB:s engagemang när man beviljade en del av krediten kan inte på något vis jämföras med ett lån från en vanlig bank som finansierar ett företags affärer. Ovan nämnda slutsats att HLB förlitade sig på Hamburgs beredvillighet att hjälpa till att hålla HSW i drift för att stöjda en av stadens industriella kärnverksamheter, bekräftas av bankens och stadens agerande i december 1992.

Den tyska regeringens argument att HSW inte gynnades av det extra kreditåtagandet saknar grund. De tyska myndigheterna meddelade att företaget behövde beloppet för att undvika insolvens. Då HLB redan hade dragit in alla tillgängliga säkerheter, skulle HSW aldrig ha kunnat hitta en normal privat bank som hade beviljat det extra lånet. Täckningen av den extra krediten på 20 miljoner tyska mark var inte bara en intern förskjutning av risker mellan HLB och Hamburg för att undvika ekonomiska svårigheter för HLB. Utvidgningen av krediten var vid den här tidpunkten avgörande för HSW:s överlevnad och gynnade därför företaget.

1993 uppvisade HSW på nytt ett negativt driftsresultat på 24,4 miljoner tyska mark, vilket var det sämsta resultatet sedan företaget grundades 1984. De experter som Hamburgs kreditkommissionen utsett fastställde i december 1993/ januari 1994 att HSW stod mycket nära en konkurs och att en privatisering av företaget skulle vara det bästa sättet att begränsa Hamburgs förluster och behålla arbetstillfällena.

Återigen var HLB och Hamburg tvungna att bestämma om de skulle förlänga den löpande krediten och bevilja den nödvändiga utvidgningen på 24 miljoner tyska mark. HLB beslutade att inte förlänga den på egen risk beviljade krediten och att inte bidra med någon ytterligare finansiering. Hamburg däremot beslutade att överta den med HSW förknippade ekonomiska risken och gav HLB i uppdrag att till 1994 års början ställa en kredit på 174 miljoner tyska mark och en svängning på 10 miljoner tyska mark till förfogande.

Den tyska regeringen anser att bankens beslut huvudsakligen grundar sig på en nyligen offentliggjord dom som lät förstå att HLB:s lån skulle betraktas som ersättning av eget kapital. Argumenteringen övertygar inte.

Den nämnda domen offentliggjordes redan den 2 oktober 1992 i en välkänd juridisk facktidsskrift, alltså innan HLB i december 1992 beslutade att förlänga krediten på 52 miljoner tyska mark. Dessutom är det osannolikt att HLB:s ledning inte skulle ha uppmärksammat att avtalskonstruktionen från 1984 inte var något annat än ett försök att undvika nya problem med lagstiftningen i fråga

om lån i syfte att ersätta eget kapital, sådana som HLB redan hade inom ramen för gamla HSW:s konkursförfarande. Erfarenheterna efter gamla HSW:s konkurs hade visat att varje finansiering av HSW i ett ekonomiskt svårt läge skulle leda till att lånet behandlades som eget kapital om en konkurs skulle bli aktuell och finansierarna hade någon form av närhet till ägarna eller på något sätt kunde betraktas som indirekta delägare. Avtalskonstruktionen för grundandet av nya HSW ledde till ett sådant indirekt delägarskap, som tog ifrån den egentlige delägaren av HSW, Protei, de rättigheter man förknippar med ett delägende till förmån för banken. Som nämnts ovan hade banken ett avgörande inflytande på företaget öde. Skillnaden jämfört med ett delägarskap som förvaltare är försumbar, särskilt med tanke på den ekonomiska bakgrunden till den tyska lagstiftningen om kapitalersättning lån.

Syftet med avtalskonstruktionen var uppenbarligen att kringgå lagstiftningen om kapitalersättning. I lagstiftningen finns dock bestämmelser om alla typer av kringgående. En genomsnittlig konkursförvaltare hade utan vidare kunnat påvisa försöket att kringgå lagstiftningen inför en domstol. Man kan därför på goda grunder anta att bankens ledning från början visste att bankens säkerhet skulle vara i avsevärd fara om en konkurs inträffade. Banken väntade dock inte på någon konkurs, eftersom staden var beredd att hålla driften vid företaget i gång. Expertutlåtandet från december 1993/januari 1994 till Hamburgs kreditkommission rekommenderade dock med eftertryck att Hamburgs engagemang i HSW skulle avslutas, vilket innebar att banken inte längre kunde lita på att staden garanterade fortsatt drift. I det här läget kunde banken inte längre vara säker på att Hamburg i alla lägen skulle avstyra en konkurs. Följaktligen beslutade ledningen för HLB att avsluta sitt engagemang och att överlåta den fortsatta finansieringen till Hamburg.

Den tyska regeringen anser dessutom att delstatens agerande i fråga om en ekonomiskt och socialt ansvarsfull överföring av företaget till privat ägande var berättigat.

Kommissionen har bedömt dessa aspekter, särskilt med beaktande av domarna från EG-domstolen i målen C-303/88, tidigare citerat, och C-305/89⁽¹⁾. I dessa domar har domstolen bland annat betonat att kapitaltillskott från en statlig finansär skall betraktas som stöd när man inte kan räkna med någon avkastning, inte ens på lång sikt. Även i fråga om de övriga aspekter som ingick i domarna från Europeiska gemenskapernas domstol i målen C-303/88 och C-305/89 om tänkbara ageranden från privata investerare är de lån som beviljades av Hamburg via HLB inom ramen för krediten oförenliga med agerandet från normala privata investerare. Omständigheterna kring det aktuella ärendet visar tydligt att Hamburgs stads finansie-

ring aldrig hade någon chans till en sådan lång- eller kortfristig avkastning som en normal investerare skulle förvänta sig.

Det bör dessutom understrykas att EG-domstolen i målen C-278/92, C-279/92 och C-280/92⁽²⁾ förklarade att en privat investerare inte skulle tillföra extra eget kapital till ett företag i samband med försäljningen av ett företag, eftersom försäljningen av företaget skulle beröva investeraren alla möjligheter, även på lång sikt, till framtida vinst. Hamburg beslutade i december 1993, i enlighet med råden i expertutlåtandet, att privatisera HSW. Lånen var planerade för att undvika insolvens och därmed sammanhängande konkurs under privatiseringen. Man förväntade inte att privatiseringen skulle kunna ske utan avskrivning av betydande del av fordringarna gentemot HSW.

Utsikten att förlora alla fordringar gentemot HSW om företaget skulle gå i konkurs utgjorde inte tillräckliga skäl för HLB att fortsätta sitt engagemang. Banken hade tack vare att gamla HSW:s drift hade fortsatt i nya HSW fått tillbaka 90 % av sina fordringar gentemot gamla HSW. Hamburg fick till följd av den lösningen tillbaka 77 miljoner tyska mark av sin gamla fordran, vilket motsvarar 93,7 % av den kredit som ursprungligen täcktes av delstaten. Övrigt ekonomiskt stöd från Hamburg vid grundandet av nya HSW skulle, som nämnts ovan, motsvara återstoden av Hamburgs utestående totala fordran gentemot gamla HSW, betraktades hur som helst som förlorat tillskott och beviljades av kommissionen som stöd. En konkurs för nya HSW skulle inte ha förorsakat någon extra övrig förlust. Eftersom staden 1984 delade bankens uppfattning att de bidrag som möjliggjorde fortsatt drift av gamla HSW var ekonomiskt sunda, då de innebar återbetalning av utestående fordringar gentemot gamla HSW, skulle det följaktligen ha varit förnuftigt att avsluta engagemanget efter det att de gamla skulderna var betalda.

Trots detta kan det inte helt uteslutas att Hamburgs agerande i fråga om HSW:s kredit under åren 1984 till slutet av 1992 överensstämde med normalt agerande från en investerare i en jämförbar situation. Även HLB:s ledning, bunden till samma noggrannhet som en ordentlig affärsman, beviljade en kredit på samma belopp som fordran gentemot gamla HSW på grund av utsikten till åtminstone en delvis återbetalning av en oindrivbar fordran. Den situation som HLB och Hamburg befann sig i efter gamla HSW:s konkurs var mycket ovanlig. Det kan inte uteslutas att de ovan beskrivna skillnaderna i fråga om säkerheterna var så pass små att Hamburgs agerande huvudsakligen motsvarar vad HLB:s ledning ansåg vara förnuftigt. En

⁽¹⁾ Se EG-domstolen, Italien mot kommissionen, REG 1991, s. I-1603 ("Alfa Romeo").

⁽²⁾ Se EG-domstolen, Spanien mot kommissionen, ("Hytasa"), REG 1994, s. I-4103, se EuZW 1994, s. 694.

granskning av respektive delar av krediten visar att både HLB och Hamburg fick tillbaka nästan samma belopp som de satsat. HLB beviljade 60 % av krediten på uppdrag av Hamburg. Banken utnyttjades alltså av Hamburg som instrument för att bevilja krediten; Hamburg beviljade HSW lånen via HLB. Därför skall lånen som beviljades med krediten som grund anses komma från Hamburg. En extra ersättning, som man skulle kunna vänta sig för en garanti, är inte nödvändig enligt kommissionen. Kommissionen har därför kommit till slutsatsen att den kredit på 78 miljoner tyska mark som beviljats av HLB på uppdrag av Hamburg under åren 1984 till slutet av 1993 inte utgör något stöd.

I fråga om utvidgningen av krediten med 20 miljoner tyska mark i december 1992 kan man konstatera att utvidgningen ledde till en situation där Hamburg riskerade ett belopp som översteg stadens ursprungliga fordran gentemot gamla HSW, vilket innebär att den speciella ekonomiska bakgrunden för övertagandelösningen inte kan användas för att förklara det här förhållandet. Efter de svåra förlusterna under 1991 och 1992 befann sig HSW i ett ekonomiskt läge som blev allt sämre. Den europeiska stålbranschen befann sig i sitt svåraste läge sedan första hälften av 1980-talet. Bakgrunden till detta var den allmänna konjunkturedgången och en kraftig obalans mellan tillgång och efterfrågan, strukturella överkapaciteter och ett motsvarande prisfall. Dessa faktorer bidrog till att den ekonomiska situationen för nästan alla stålföretag inom EU försämrades. Med dessa ekonomiska faktorer som bakgrund avstod HLB från att utvidga den del av krediten som man beviljat på egen risk.

I fråga om förlängningen och utvidgningen av krediten i december 1993 och det faktum att Hamburg accepterade att överta alla risker som var förknippade med finansieringen av HSW, efter det att HLB vägrat att fortsätta ens sitt tidigare engagemang, kan man konstatera att HLB inte längre betraktade den speciella bakgrunden till den ursprungliga finansieringen av nya HSW som tillräcklig för att motivera den ekonomiska risk som var förknippad med HSW.

Företaget var mycket nära en konkurs. För 1994 väntade man ytterligare tunga förluster. Läget på stålmarknaden hade inte förbättrats i någon nämnvärd utsträckning. Enligt expertutlåtandet kunde man bara förvänta sig en minskning av förlusterna om företaget privatiserades. I det läget bestämde ledningen för HLB att avsluta sitt engagemang och eventuellt även acceptera konkursen, om Hamburg skulle agera på samma sätt och avsluta sin finansiering. Detta visar klart att ingen privat investerare skulle ha

ställt nytt kapital till HSW:s förfogande i slutet av 1993. Den möjliga tidigare motiveringen för att bevilja en kredit betraktades av Hamburgs enda partner, som befann sig i samma läge, inte längre som tillräcklig för att fortsätta finansiera HSW. Man kan därför konstatera att Hamburgs agerande inte längre överensstämmer med en normal investerarens agerande i en marknadssituation.

Hamburgs agerande då staden i början av 1994 anmodade HLB att, med fullständigt risktagande för staden, bevilja HSW en kredit på 174 miljoner tyska mark och en svängning på 10 miljoner tyska mark, utgör därför ett statligt stöd som är oförenligt med Parisfördraget och gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin. Stödelementet utgörs inte av särskilt förmånliga räntor utan av själva lånesumman.

Lånen är att jämföras med ett omedelbart tillskott av eget kapital, eftersom lånesumman i sig enligt bestämmelserna om kapitalersättande lån skall jämföras med eget kapital när det tillförts ett företag med begränsat ansvar i ekonomiska svårigheter från dess delägare.

Enligt artikel 4 c i Parisfördraget är statligt stöd till stålföretag förbjudet. I gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin som enhälligt antagits av rådet enligt artikel 95 i Parisfördraget anges att vissa slag av stöd kan anses vara förenliga med den gemensamma marknaden. Till dessa hör bl.a. stöd för forskning och utveckling (artikel 2), miljöskydd (artikel 3) och nedläggningar (artikel 4) samt stöd enligt allmänna bestämmelser om regionalt stöd för investeringar i vissa områden av gemenskapen (artikel 5). De stöd som beviljats HSW faller inte under någon av dessa kategorier. Räddnings- och omstruktureringsstöd kan enligt gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin inte anses vara förenliga med den gemensamma marknaden.

Allt felaktigt beviljat stöd skall krävas tillbaka från det företag som erhållit stödet. Återbetalningen skall ske enligt förfarande och bestämmelser i tysk lag till en ränta som grundar sig på den räntesats som används som referensränta vid bedömningen av regionala stödordningar, räknat från den dag då stödet beviljades.

I fråga om beräkning av stödbeloppet anser den tyska regeringen att HSW hade kunnat finansiera sina affärer genom de skräpobligationer som finns på den amerikanska penningmarknaden. Det argumentet håller inte eftersom tillförandet av riskkapital till ett företag med ekonomiska svårigheter i en traditionell industribransch inte kan jämföras med privat finansiering av högriskinvesteringar, som är nödvändiga i en innovativ marknadsekonomi för att utveckla ny teknik eller skapa eller erövra nya marknader.

Företag som har chans att erövra vinstrika marknader kan utnyttja privata instrument för högriskfinansiering. Det är allmänt känt att de ekonomiska resultaten för stålföretag är kraftigt cykliskt betingade och en genomsnittligt försiktig investerare skulle kräva en säkerhet för att säkerställa återbetalning från vinsten eller från cash flow under hela den ekonomiska cykeln, i stället för att ställa osäkrat riskkapital till förfogande utan att ha utsikter till att få delta på en lovande framtidsmarknad.

I fråga om beräkning av stödbeloppet anser den tyska regeringen dessutom att det belopp, som HSW i december 1993 hade kunnat finansiera via normala banklån, skall dras av från det totala belopp som Hamburg ställt till förfogande.

Visserligen hade företaget kunnat ordna en delfinansiering via lån från privata banker om HLB och Hamburg ordnat säkerheter. En privat bank hade dock inte beviljat något lån som omfattas av reglerna för lån i syfte att ersätta kapital. Den tyska regeringen förklarade att alla lån som beviljats inom ramen för krediten berördes av dessa regler. Därmed kan stadens agerande, även i fråga om en okänd del av krediten, inte jämföras med ett möjligt lån som en bank eventuellt hade beviljat i december 1993.

Villkoren för försäljningen av HSW till Ispat omfattar i praktiken ett avstående från fordringar, som beror på de lån som beviljades inom ramen för krediten. Å andra sidan skulle Ispat betala en bestämd köpeskilling för fordringarna. Efter Ispats övertagande av alla bolagsandelar är HSW ekonomiskt integrerat i Ispatkoncernen, vilket innebär att Ispats betalningar för att överta fordringarna och därmed befria HSW från sina skulder kan räknas HSW till godo. För att anlägga ett ekonomiskt synsätt och inte kräva tillbaka något belopp som överstiger den otillbörliga ekonomiska fördel som HSW mottagit, har kommissionen därför beslutat acceptera den köpeskilling som Ispat skulle betala enligt avtalsvillkoren med HLB som en del av återbetalningen av stödet.

V

Sammanfattningsvis fastslår kommissionen att det beviljade lånet på basis av utvidgningen av krediten på 20 miljoner tyska mark i december 1992 och det beviljade lånet på basis av den totala krediten på 174 miljoner tyska mark och en svängning på 10 miljoner tyska mark i december 1993 utgör ett statligt stöd som är oförenligt med Parisfördraget och gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin. Stödet skall krävas tillbaka. Återbetalningen skall ske enligt förfaranden och bestämmelser i tysk lag till en ränta, beräknad utifrån den vid varje tidpunkt utnyttjade delen av krediten, som grundar sig på den räntesats som

används som referensränta vid bedömningen av regionala stödordningar, räknat från den dag då stödet beviljades. Räntor som redan betalats på basis av kreditöverenskommelsen skall räknas med. Den köpeskilling som Ispat slutligen betalar för de fordringar som HLB avstår från skall räknas som en del av återbetalningen av stödet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Tillskottet på 20 miljoner tyska mark till bolagskapitalet i Hamburger Stahlwerke GmbH, beviljat i form av ett lån från Freie und Hansestadt Hamburg via Hamburgische Landesbank Girozentrale till delägare i Protei Produktionsbeteiligung GmbH & Co. KG och till detta företag självt, utgör ett statligt stöd. Detta godkändes redan 1984/85 av kommissionen.

Artikel 2

De lån som beviljades Hamburger Stahlwerke GmbH på basis av utvidgningen av krediten med 20 miljoner tyska mark från Hamburgische Landesbank Girozentrale på uppdrag av Freie und Hansestadt Hamburg i december 1992 och de lån som beviljades Hamburger Stahlwerke GmbH på basis av krediten på 174 miljoner tyska mark och en svängning på 10 miljoner tyska mark från Hamburgische Landesbank Girozentrale på uppdrag av Freie und Hansestadt Hamburg utgör statligt stöd som är oförenligt med Parisfördraget och gemenskapsreglerna för stöd till stålindustrin.

Artikel 3

Tyskland skall kräva tillbaka det stöd som omnämns i artikel 2 från det mottagande företaget. Återbetalningen skall ske enligt förfaranden och bestämmelser i tysk lag till en ränta, beräknad utifrån den vid varje tidpunkt utnyttjade delen av krediten, som grundar sig på den räntesats som används som referensränta vid bedömningen av regionala stödordningar, räknat från den dag då stödet beviljades. Räntor, som redan betalats på basis av kreditöverenskommelsen, skall medräknas. Den köpeskilling, som Venuda Investments B.V. skall betala för att Hamburgische Landesbank Girozentrale skall avstå från sina fordringar, skall betraktas som del av återbetalningen av stödet.

Artikel 4

Tyskland skall underrätta kommissionen inom två månader från och med den dag då detta beslut offentliggörs vilka åtgärder man vidtagit för att följa detta beslut.

Artikel 5

Detta beslut riktar sig till Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 31 oktober 1995.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 19 mars 1996

om importlicenser för nötköttsprodukter med ursprung i Botswana, Kenya, Madagaskar, Swaziland och Zimbabwe

(96/237/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 715/90 av den 5 mars 1990 om de bestämmelser som gäller för jordbruksprodukter och vissa varor som framställts genom förädling av jordbruksprodukter som har sitt ursprung i AVS-staterna eller i de utomeuropeiska länderna och territorierna (ULT)⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2916/95⁽²⁾, särskilt artikel 27 i denna,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1636/95 av den 5 juli 1995 om en tillfällig anpassning av de särskilda importbestämmelser för nötköttssektorn som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 715/90 med avseende på genomförandet av jordbruksavtalet som slöts inom ramen för de multilaterala handelsförhandlingarna i Uruguayrundan⁽³⁾, särskilt artikel 4 i denna, och

med beaktande av följande:

Genom artikel 1 i förordning (EG) nr 1636/95 öppnar det sig en möjlighet att utfärda importlicenser för produkter från nötköttssektorn. Importen får dock inte överstiga de kvantiteter som är fastställda för vart och ett av dessa exporterande tredje länder.

De licensansökningar som ingivits från och med den 1 till och med den 10 mars 1996, uttryckta i urbenat kött, i enlighet med förordning (EG) nr 1636/95, överstiger för produkter med ursprung i Botswana, Kenya, Madagaskar, Swaziland och Zimbabwe inte de tillgängliga kvantiteterna för dessa länder. Det är därför möjligt att utfärda importlicenser för de kvantiteter som det har ansökts om licens för.

De kvantiteter för vilka det kan ansökas om licenser från och med den 1 april 1996 bör fastställas inom ramarna för den totala kvantiteten på 39 100 ton.

Det bör understrykas att detta beslut inte påverkar rådets direktiv 72/462/EEG av den 12 december 1972 om hälso- och veterinärbesiktning vid import från tredje land av nötkreatur, får och getter, svin och färskt kött eller köttprodukter⁽⁴⁾, senast ändrad genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Följande medlemsstater skall den 21 mars 1996 utfärda importlicenser för produkter från nötköttssektorn, uttryckta i urbenat kött, med ursprung i vissa AVS-stater, för nedanstående kvantiteter och ursprungsländer:

Tyskland:

- 350,000 ton med ursprung i Botswana,
- 238,000 ton med ursprung i Madagaskar.

Grekland:

- 36,000 ton med ursprung i Zimbabwe.

Förenade kungariket:

- 350,000 ton med ursprung i Botswana,
- 60,000 ton med ursprung i Swaziland,
- 705,000 ton med ursprung i Zimbabwe.

⁽¹⁾ EGT nr L 84, 30.3.1990, s. 85.

⁽²⁾ EGT nr L 305, 19.12.1995, s. 49.

⁽³⁾ EGT nr L 155, 6.7.1995, s. 25.

⁽⁴⁾ EGT nr L 302, 31.12.1972, s. 28.

Artikel 2

Licensansökningar kan, i enlighet med artikel 3.3 i förordning (EG) nr 1636/95, inges under loppet av de tio första dagarna i april 1996 för följande kvantiteter urbenat kött:

— Botswana:	17 271,000 ton,
— Kenya:	142,000 ton,
— Madagaskar:	7 042,187 ton,
— Swaziland:	3 363,000 ton,
— Zimbabwe:	7 576,180 ton.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 19 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 25 mars 1996

om ändring för andra gången av beslut 95/296/EG om vissa skyddsåtgärder för klassisk svinpest i Tyskland

(Text av betydelse för EES)

(96/238/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets direktiv 90/425/EEG av den 26 juni 1990 om veterinära och avelstekniska kontroller i handeln med vissa levande djur och varor inom gemenskapen med sikte på att förverkliga den inre marknaden⁽¹⁾, senast ändrat genom direktiv 92/118/EEG⁽²⁾, särskilt artikel 10 punkt 4 i detta, och

med beaktande av följande:

Som ett resultat av att klassisk svinpest brutit ut i olika delar av Tyskland har kommissionen antagit beslut 95/296/EG av den 26 juli 1996 om vissa skyddsåtgärder för klassisk svinpest i Tyskland och återkallande av beslut 94/462/EG⁽³⁾, ändrat genom beslut 96/141/EG⁽⁴⁾.

Det nämnda beslutet fastställer villkor för kontroll vid flyttning av tamsvin med ursprung i vissa fastställda områden i Niedersachsen.

Sedan den 20 november 1995 har inga fall av klassisk svinpest rapporterats från Niedersachsen.

Vissa av kontrollåtgärderna vid flyttning av tamsvin med ursprung i de nämnda områdena kan hävas med hänsyn till den förbättrade hälsosituationen.

Klassisk svinpest har konstaterats hos vildsvin i vissa delar av Brandenburg.

Vissa kontrollåtgärder vid flyttning skall införas i de smittade områdena.

De åtgärder som föreskrivs i detta beslut är förenliga med yttrandet från Ständiga veterinärkommittén.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Beslut 95/296/EG i bilaga I skall ersättas med följande:

"BILAGA I

- I Mecklenburg-Vorpommern, följande distrikt: Parchim, Mecklenburg-Strelitz, Bad Doberan, Güstrow, Müritz, Demmin, Ostvorpommern, Nordvorpommern, Stadtkreise Greifswald, Stralsund och Rostock.
- I Brandenburg, följande distrikt: Ostprignitz-Ruppin och Prignitz.
- I varje distrikt, förutom i de som nämns ovan, där ett nytt utbrott sker skall de åtgärder som avses i artikel 1.2 och artikel 2 gälla under en tidsperiod på 60 dagar efter det sista utbrottet i distriktet i fråga. Tyskland skall informera medlemsstaterna och kommissionen om de åtgärder som vidtas och de som upphör att gälla."

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 25 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 224, 18.8.1990, s. 29.

⁽²⁾ EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 49.

⁽³⁾ EGT nr L 182, 2.8.1995, s. 33.

⁽⁴⁾ EGT nr L 32, 10.2.1996, s. 36.

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 27 mars 1996

om vissa nödåtgärder vad beträffar skydd mot bovin spongiform encefalopati

(Text av betydelse för EES)

(96/239/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Euro-
peiska gemenskapen,

med beaktande av rådets direktiv 90/425/EEG av den 26
juni 1990 om veterinära och avelstekniska kontroller i
handeln med vissa levande djur och varor inom gemen-
skapen med sikte på att förverkliga den inre mark-
naden ⁽¹⁾, senast ändrat genom direktiv 92/118/EEG ⁽²⁾,
särskilt artikel 10.4 i detta,

med beaktande av rådets direktiv 89/662/EEG av den 11
december 1989 om veterinära kontroller vid handeln
inom gemenskapen i syfte att fullborda den inre mark-
naden ⁽³⁾, senast ändrat genom direktiv 92/118/EEG,
särskilt artikel 9 i detta, och

med beaktande av följande:

För att skydda djur- och folkhälsan inom gemenskapen
har kommissionen antagit beslut 94/474/EG av den 27
juli 1994 om vissa skyddsåtgärder mot bovin spongiform
encefalopati och om upphävande av besluten 89/469/EEG
och 90/200/EEG ⁽⁴⁾, senast ändrat genom beslut 95/287/
EG ⁽⁵⁾, beslut 92/290/EEG av den 14 maj 1992 om vissa
skyddsåtgärder för embryon från nötkreatur i samband
med bovin spongiform encefalopati (BSE) i Storbritan-
nien ⁽⁶⁾, beslut 94/381/EG av den 27 juni 1994 om vissa
skyddsåtgärder vad avser bovin spongiform encefalopati
och utfodring med däggdjursprotein ⁽⁷⁾, samt beslut 94/
382/EG av den 27 juni 1994 om godkännande av alterna-
tiva värmebehandlingssystem för bearbetning av anima-
liskt avfall från idisslare i syfte att inaktivera smittämnen
av spongiform encefalopati ⁽⁸⁾.

Den brittiska regeringen meddelade kommissionen den
20 mars 1996 att ytterligare åtgärder har vidtagits till följd
av offentliggörandet av nya uppgifter om uppträdande av
vissa fall av Creutzfeldt-Jacobs sjukdom i denna
medlemsstat. Åtgärderna består av följande:

- Urbening av slaktkroppar från över 30 månader gamla
nötkreatur i godkända anläggningar som övervakas av
Meat Hygiene Service. Putsningsavfallet (*trimmings*)
måste klassificeras som specifika inälvor från
nötkreatur (SOB).
- Förbud att använda kött- och benmjöl från däggdjur
till utfodring av kreatur.

Efter offentliggörandet av dessa nya rön och meddelandet
om Förenade kungarikets åtgärder har andra medlems-
stater beslutat förbjuda införsel på sitt territorium av
levande nötkreatur och nötkött från Förenade kungariket.

Den 22 mars 1996 konsulterades den Vetenskapliga vete-
rinärkommittén.

För närvarande är det omöjligt att inta en definitiv stånd-
punkt om risken för överföring av BSE till människor.
Risken kan inte uteslutas. Den osäkerhet detta leder till
har skapat stor oro bland konsumenterna. Under dessa
förhållanden och som nödåtgärd förefaller det vara
lämpligt att tillfälligt förbjuda alla sändningar av
nötkreatur och nötkött eller produkter framställda av
nötkött från Förenade kungarikets territorium till de
övriga medlemsstaterna. Samma förbud bör gälla för
export till tredje land för att undvika omdestinering.

Kommissionen kommer under de närmaste veckorna att
genomföra en gemenskapsinspektion i Förenade kunga-
riket för att bedöma tillämpningen av de vidtagna åtgär-
derna. Dessutom bör en vetenskaplig djupundersökning
göras av de nya rönens betydelse och omfattningen av de
åtgärder som bör vidtas.

Följaktligen bör detta beslut omprövas efter en noggrann
undersökning av alla de fakta som nämns ovan.

De åtgärder som föreskrivs i detta beslut är förenliga med
yttrandet från Ständiga veterinärkommittén.

⁽¹⁾ EGT nr L 224, 18.8.1990, s. 29.

⁽²⁾ EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 49.

⁽³⁾ EGT nr L 395, 30.12.1989, s. 13.

⁽⁴⁾ EGT nr L 194, 29.7.1994, s. 96.

⁽⁵⁾ EGT nr L 181, 1.8.1995, s. 40.

⁽⁶⁾ EGT nr L 152, 4.6.1992, s. 37.

⁽⁷⁾ EGT nr L 172, 7.7.1994, s. 23.

⁽⁸⁾ EGT nr L 172, 7.7.1994, s. 25.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I väntan på en fullständig bedömning av situationen och oaktat gemenskapsbestämmelserna om skydd mot bovin spongiform encefalopati skall Förenade kungariket inte från sitt territorium till de andra medlemsstaterna sända

- levande nötkreatur samt deras sperma och embryon,
- nötkött från djur som slaktats i Förenade kungariket,
- produkter framställda av nötkött från djur som slaktats i Förenade kungariket och som skulle kunna komma in i människors eller djurs näringskedja, samt produkter avsedda för medicinsk, kosmetisk och farmaceutisk användning,
- kött- och benmjöl från däggdjur.

Artikel 2

Medlemsstaterna skall ändra de åtgärder de tillämpar för att göra dem förenliga med detta beslut. De skall omedelbart sända meddelande till kommissionen om detta.

Artikel 3

Förenade kungariket skall varannan vecka sända kommissionen en rapport om tillämpningen av de åtgärder som

vidtagits vad beträffar skydd mot bovin spongiform encefalopati i enlighet med gemenskapsreglerna och de nationella bestämmelserna.

Artikel 4

Förenade kungariket skall varannan vecka sända kommissionen en rapport om tillämpningen av de åtgärder som vidtagits vad beträffar skydd mot bovin spongiform encefalopati i enlighet med gemenskapsreglerna och de nationella bestämmelserna.

Artikel 5

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 27 mars 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen